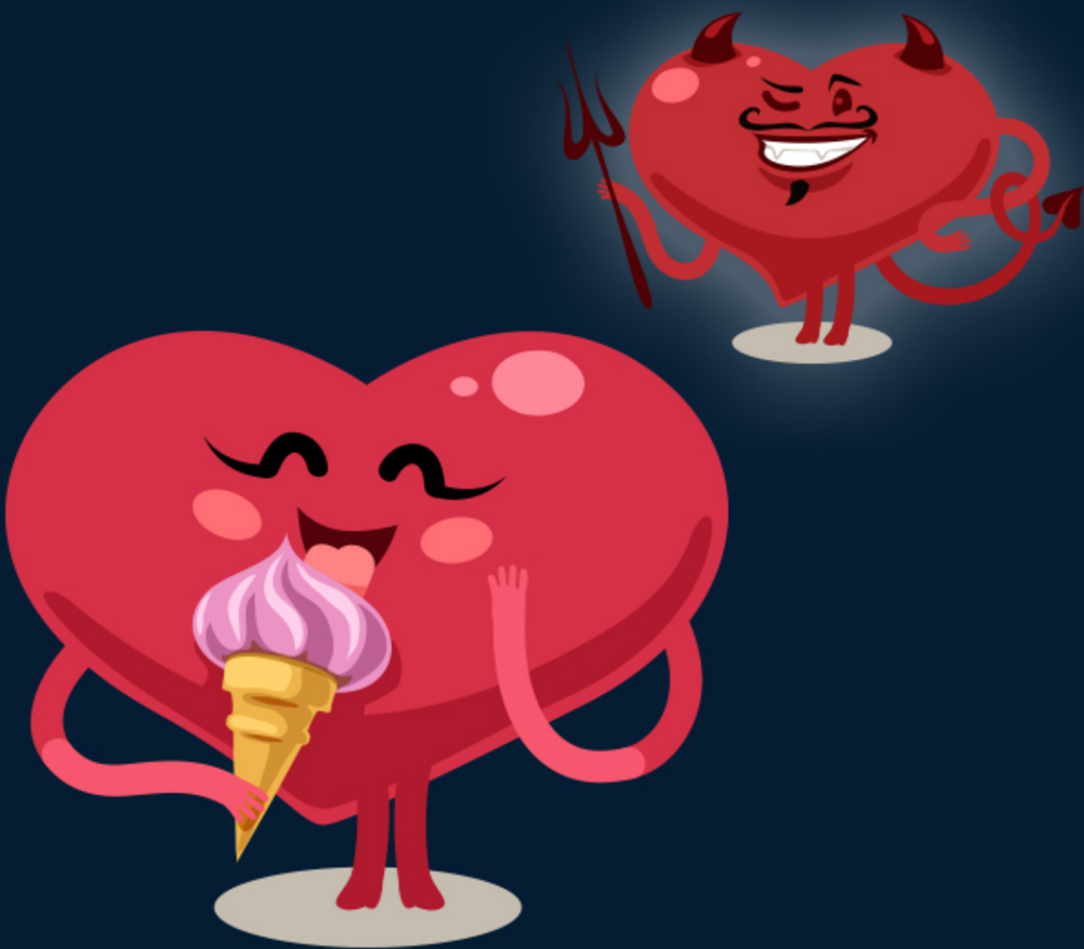

နီကီရဲ

နတ်ဆိုးတစ်ကောင်နဲ့ ဂုဏ်လွှဲသူ

(တစ်)

တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ တကယ်ကို မရိုးသားတဲ့ ကောင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက အဲဒီ စကားက ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် တကယ်ဆင်ခြင်ပြီး ပြောတဲ့ စကား မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ပတ်ဝန်းကျင် က ဆင်မဲ့စကားကို သိနေလို့ ကြုံပြောတဲ့ စကားပါ။

တစ်ခါတလေ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ တော်တော်ကို ခက်တယ်ဗျာ။ ဓလေ့ထုံးတမ်းအစဉ်အလာ အခြေအနေတွေက နေခွင့်ပြုတဲ့ အတိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရင်ဆိုင်ရတာက ခက်တာ။ ဥပမာတစ်ခု ပေးမယ်ဗျာ . . . ။ ကိုယ်က Company တစ်ခုက သူဌေး၊ အကြီးအကဲ၊ ဆရာသမား။ ကိုယ့်အောက်က စာရေးမလေးကို ချစ်မိပြီ ဆိုပါစို့ . . .။ ကိုယ်လည်း လူပျို၊ သူလည်း အပျိုဗျာ . . .။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ခင်ဗျားရဲ့ အချစ်က ငွေဂုဏ်နေနဲ့ နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်တယ်။ ဒီလိုလူမျိုးက ဒီလိုစာရေးမလေးကို အပျော်ကြိုတာပါလို့ ပတ်ဝန်းကျင်က ထင်ကြ လိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားဟာ အချစ်ဆိုတာထက် ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ သတ်မှတ်ချက်တွေကို အရင်ဖြေရှင်းရ လိမ့်မယ်။

အဲဒီပြဿနာမှာ . . . ခင်ဗျားအချစ်ထက် ခင်ဗျားအခြေအနေ ပတ်ဝန်းကျင်ရပ်တည်မှုနဲ့ လူတွေရဲ့ သဘောထားက ပိုအရေးကြီးနေမှာ အမှ

နဲ့ပဲ။ စောင်းအိုလုလင်က ဘုရင့်သမီးကို ကြိုက်တာမျိုးကျတော့ လူတွေ
က စောင်းအိုလုလင်ဘက်က ရှိတယ်။ Company သူဌေးနဲ့ စာရေးမ
လေး ကျတော့ စာရေးမလေး ဘက်က ရှိပြန်ရော . . ။

အားနည်းတဲ့ ဘက်က အမှန်လို့ ဖြည့်တွေးတတ်တာ ကျွန်တော်တို့
လူမျိုးရဲ့ ဓလေ့စရိုက်ပါ။ ဒါကို မှားတယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောတာ မဟုတ်
ဘူး ။ အချစ်ကို အချစ်လို မတွေးတာကို ပြောတာပါ။ အမှန်တော့ သူဌေး
ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆင်းရဲသားပဲဖြစ်ဖြစ် အချစ်ဆိုတာ ရှိတာပဲ။

မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ဆင်းရဲတဲ့ လူတစ်ယောက်မှာ စစ်မှန်တဲ့ အချစ်ရှိသ
လို မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာတဲ့ လူတစ်ယောက်မှာ လည်း စစ်မှန်တဲ့ အချစ်
ဆိုတာ ရှိတာပဲ။ အချစ်ကို အချစ်လို့ သာ တွေးရင် အဲဒီနှစ်ခုစလုံးဟာ
ပြဿနာ မဟုတ်ဘူး ။ "ရင်ခုန်ရင် အချစ်ပဲကွယ်" လို့ အဆိုတော် ထူးအိ
မ်သင်ကတောင် ဆိုဖူးသေးတာပဲ။ ဟုတ်တယ်လေ . . . ရင်ခုန်နေတဲ့ အ
ချိန်မှာ ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာဟာ ဘာများ သိတော့လို့ လဲ . . ။

ကိုယ့်ဆရာလည်း ကြုံဖူးမှာ ပေါ့ . . . ရင်ခုန်တာ။ ဘဝမှာ အပြင်းပြ
ဆုံး ရင်ခုန်တာလေ . . ။ အဲဒီအချိန်မှာ အရာအားလုံးကို မေ့တော့တာပဲ။
ကိုယ်က ဘာပဲဖြစ်နေနေပေါ့။

နောက်ထပ် . . . ဥပမာတစ်ခု ပေးရဦးမယ်ဗျာ။

ကိုယ့်လူမှုရေးအတွက် စည်းကမ်းထားရမဲ့ လူတွေကို ရင်မခုန်ရဘူး။
အဲဒါ ရင်ခုန်ရင် အပြစ် ဆိုတာပါပဲ။ ဥပမာရဲ့ . . . ဥပမာဗျာ။ ထားပါ
တော့ . . . ကိုယ်အရမ်းခင်တဲ့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့ နှမ ဆိုပါတော့။ ထုံး
တမ်းစဉ်လာနဲ့ ဓလေ့မှာ သူ့ကို ရင်မခုန်ရဘူးတဲ့ ဗျာ။ ရင်ခုန်ရင် . . . အဲဒါ
လူမှုရေး ငြိစွန်းမှု၊ သူငယ်ချင်း ချင်း သစ္စာဖောက်မှုတဲ့ ။

ဒီကိစ္စကတော့ ရင်ခုန်သံကို နှစ်ပိုင်းခွဲချင်တယ်ဗျာ။

အဲဒီသူငယ်ချင်းရဲ့ နှမ (သို့) အစ်မကို ကိုယ်က တကယ်ရင်ခုန်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ တွေ့တာ ဆုံတာများ လို့ ၊ အခြေအနေပေးလို့ ၊ သူက ရေလာမြောင်းပေးလုပ်လို့ ၊ အဲဒါမျိုးနဲ့ ချစ်ဖို့ ယူဖို့ ကြိုးစား တာ ဆိုရင် တော့ လူမှုရေးပြစ်ချက်လို့ ကျွန်တော်လက်ခံပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က တပ်တဲ့ ကင်ပွန်းကို ကျွန်တော်ကပါ ဘွဲ့တပ်ပေးလိုက်ဦးမယ်။

အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်က နှစ်နှစ်ကာကာ မေတ္တာစိတ်နဲ့ ရင်ခုန်တာ ဆိုရင် ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မခုန်ဖူးတဲ့ ရင်ခုန်သံမျိုးနဲ့ အရူးအမူးခုန်တာဆို ရင် ရင်ခုန်သံဘက်က ကျွန်တော်လိုက်မယ်။ ခင်ဗျား အဲဒီလို ရင်ခုန်နေရ င် ခင်ဗျားဘက်မှာ ကျွန်တော်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဟာ လွတ်လပ်သူ တစ်ယောက်တော့ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့။ အိမ်ထောင်နဲ့ ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားရင်ခုန်သံကို တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေအတွက် သတ်ပြီးသား သေပြီးသား ဖြစ်ရမယ်။ စာရိတ္တနဲ့ အသိဉာဏ်နည်းတဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်တွေအတွက်တော့ ကျွန်တော် သိပ်မပြောချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့် ဆရာကို ကျွန်တော်ယုံပြီးသားပါလေ။ အိမ်ထောင်ကျတယ် ဆိုတာ ကိုယ့်ရင်ခုန်သံကို ကိုယ်သတ်ပစ် တာပဲ။ စိတ်မခိုင်ရင်တော့ မလုပ်နဲ့ ပေါ့။ အိမ်ထောင်က အခြေအနေ အမျိုးမျိုးအရ ကွဲတာ ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ။

ဒါပေမဲ့ . . . တစ်ခု ထပ်ပြောဦးမယ်။

ရင်ခုန်သံကို အဲဒီလို အိမ်ထောင်ကျဖို့ သတ်ပြီးသားလူတွေရဲ့ နောက်ထပ်ခုန်တဲ့ ရင်ခုန်သံဟာ ပထမလောက် သန့်စင်မှု မရှိဘူးဆိုတာကိုပဲ။

ကျွန်တော်လည်း ပြောရင်းနဲ့ စကားတွေ ရောကုန်ပြီ။ ဒါ . . . ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ဆရာလည်း ကြုံဖူးမှာ ပေါ့။ အမှန်တော့ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ရှေ့မှာ ပြောခဲ့တာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ရှေ့မှာ ပြောခဲ့တာတွေကိုလည်း တစ်ခုမှ ပယ်လို့ မရဘူးပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော်က Company ပိုင်ရှင် သူဌေးသားလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ စာရေးလည်း မရှိဘူး။ ကျွန်တော် အရမ်းခင်ရတဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ နှမနဲ့ အစ်မကို ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ နောက်တစ်ယောက်ကို ချစ်ချင်တဲ့ မုဆိုးဖိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော်ကလူပျို။ ရင်ခုန်ကောင်းကာစ ၂၁ နှစ်သားလေး။ မျက်နှာမှာ ဝက်ခြံတွေဘာတွေ ပေါက်ရင် ဂုဏ်ယူရတာတစ်မျိုး၊ ရှက်ရတာ တစ်ခုနဲ့ ဝက်ခြံကို သနပ်ခါးစက်ကလေး တို့ တတ်တဲ့ အရွယ်ဗျာ။ (အသက်လေးဆယ်နား နီးနေတဲ့ လူတွေ ဝက်ခြံကို သနပ်ခါးတို့ ရင် ကျွန်တော် အရမ်းမုန်းပဲ)

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မတရားကြီးကို ရင်ခုန်နေရတဲ့ ချစ်သူက ကျွန်တော်နဲ့ တစ်နှစ် ခင်ပြီးသား ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဗျာ။

ပြဿနာက အဲဒီက စတာပဲခင်ဗျာ။

တတိယနှစ် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ စတက်ကတည်းက ပထမနေ့မှ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နဲ့ စတင်ပြီး သူနဲ့ ကျွန်တော် ခင်ခွင့်ရတယ်။ အဲဒီကတည်းက သူ့ကို ကျွန်တော် ရင်စခုန် တယ်။ ခုန်တာမှ မတရားဗျာ . . .။ ဥမ္မာဒန္တီကို သိဝိမင်းတွေ့တာထက် နည်းနည်းကလေးပဲ လျော့တယ်။ ကိုယ့်ဆရာရေး . . . လောကကြီးက ခဏတိတ်သွားပြီး မျက်စိထဲကို အလင်းတန်းကြီး ဝင်တာခင်ဗျာ။ အသိစိတ်တစ်ခုလုံး ပျာပြီး ရင်ခုန်သံချည်း ကျန်ခဲ့တာ။ အသိစိတ်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လည်း တွဲလို့ ရရောလူက ကတုန်ကယင်နဲ့ လက်ဖျားခြေဖျား အေးစက်ပြီး ချွေးတွေ ဘာ

တွေ ထွက်လို့ ။ ကုန္တောတွေ ဘာတွေလည်း ပျက်လို့ ပေါ့ဗျာ . . ။

ပထမဦးဆုံး စကြားတာ ရင်ခုန်သံပဲ။ ပြင်းလိုက်တာဗျာ . . . သေခါနီး နှလုံးရောဂါသည် အတိုင်းပဲ။ ကိုယ် . . . ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်မှန်းမသိတဲ့ အချိန်ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အဲဒီတစ်ခါပဲ ရှိတယ်။ ဘေးကဘော်ဒါတွေ ကတော့ စပ်ဖြဖြပေါ့လေ . . ။ သူတို့ အပြောအရ ကျွန်တော် နှစ်မိနစ် လောက် ငေါင်သွားတယ်တဲ့ . . ။ ထားပါ . . ။

သိဝိမင်းထက် ကျွန်တော် သာတဲ့ အချက်က သူက မိတ်ဆက်ပြီးတာနဲ့ စထွက်သွားတာနော်။ ကျွန်တော်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်နေတာရယ် . . . သူနဲ့ ကျွန်တော် တွေ့တဲ့ နေရာက ကန်တင်းဖြစ်နေတာရယ်ပါပဲ။

ကျွန်တော် ဒီလောက်ဖြစ်တာလည်း မအံ့သြနဲ့ ကိုယ့်ဆရာရေ။ ကောင်မလေးက တော်တော် လှတာခင်ဗျ။ နာမည်က ‘လမင်း’ . . . တဲ့ ။ အချိုးအစားက မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေထဲမှာ မော်ဒယ်တွေ ပြောတတ်တဲ့ အချိုးအစားဗျာ။ ဆံပင်က နက်မှောင်လို့ ။ သူ့ဆံပင်ကြားထဲမှာ သာ နေရရင် နေ့လယ်နေ့ခင်းကလည်း မှောင်နေမှာ ပဲ။ အံ့ကောင်းလိုက်တာ ကလည်း မပြောနဲ့ တော့။ ဆံပင်လုံးတွေကလည်း အကြီးကြီးခင်ဗျ။ ဆံပင်ရှည်ပေမဲ့ တစ်ချောင်းစီ တစ်ခုစီ မြင်နေရတာ။

မျက်ဝန်းတွေက ရွဲလို့ . . ။ မျက်ဆန်နက်တွေက ပြားစေ့လောက် ရှိတယ်ဗျာ။ မျက်ဝန်း တစ်အုံလုံးက လက်ဖက်ရည်ခွန်း တစ်ခွန်းစာလောက် ရှိတယ်။ နှာခေါင်းကျတော့ နဖူးကနေကျတဲ့ နှာခေါင်းမျိုး။ အဖျားက ချွန်လို့ ။ နှာအိမ်ကလေးတွေက ပါးပါးကလေး။ အံ့မယ် . . . နှာခေါင်းနဲ့ အပေါ်နှုတ်ခမ်းက သူ့လက်သန်းတစ်လုံးစာလောက်ပဲ ဝေးတာ။ အပေါ်နှုတ်ခမ်းက နည်းနည်းပါး ပေမဲ့ အောက်နှုတ်ခမ်းက ဖူးဖူးလုံးလုံးက

လေး။ ရယ်လိုက်ရင် ပါးချိုင့်နှစ်ဖက်က စင်း . . .လို့ ။

အဲဒါတွေ ထားပါဗျာ . . ။

နားထင်အစပ်နားက ဆံစကလေးတွေကိုပဲ ခင်ဗျားကို ပြချင်တယ်။ လှလိုက်တာဗျာ . . ။ ဘယ်ပန်းချီဆရာမှ ရေးနိုင်မယ် မထင်ဘူး။ ပန်းချီဆရာတွေက နားထင်နားက ဆံစကလေးတွေဆို ခပ်ပေါ့ပေါ့ စုတ်ပြားကြီးနဲ့ ဆွဲချလိုက်တာပဲ ရှိတယ်။ သူ့လို ဆံစမျိုးတွေရင် စိတ်ပြောင်းချင်ရင်လည်း ပြောင်းသွားမှာ ပါပဲ။ ကိုယ့်ဆရာရေ . . . တကယ်ပြောတာပါ။ သူ့ရဲ့ မကား မကုတ်တဲ့ နားရွက်ဝါဝါ ကလေးနဲ့ နားထင်အစပ်က ဆံစကျပုံကိုက ဟာမိုနီဖြစ်နေတာ။ သူ မိတ်ကပ်လိမ်းမလာတဲ့ နေ့မျိုး နေရောင်ကများ ပါးပြင်ပေါ်ကို ခပ်စောင်းစောင်းကျလိုက်ရင် သူ့ပါးပြင်ပေါ်က မွေးညင်းနုကလေး တွေ ပါးပါးကလေး ထောင်ထနေတာ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်။

အဲဒီတော့ . . . သူ့ကို ကျွန်တော် ချစ်တာပေါ့ဗျာ။

ကိုယ့်ဆရာတွေရင်လည်း ကိုယ့်ဆရာ သူ့ကို ချစ်မှာ ပါပဲ။ ကိုယ့်ဆရာနဲ့ ကျွန်တော်တောင် ရန်သူ ဖြစ်ချင်ဖြစ်ဦးမယ်။ ဒါဟာ အပြစ်မှ မဟုတ်တာ။ ထားပါ . . ။

အဲဒီလို သိပ်လှပြီး သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတယ် ဆိုတာထက် နှစ်မိနစ်လောက် လောကကို မေ့သွားတဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံ စစ်စစ်ကသာ သူ့ကို တန်ဆာဆင်ပေးတာပါ။ ဟုတ်တယ်လေ . . . မိန်းကလေးတစ်ယောက် လှတယ်ဆိုတာ သတိပြုမိတဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် ပါ။ အဲဒီယောက်ျားလေးဟာ အသေးစိတ်နိုင်လေ သူက ပိုလှလေပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို အသေးစိတ်ကို သတိပြုမိတာပါ။ သူ ရယ်လိုက်ရင် သွားကလေးတွေက ပစ္စတိုကျည်ဆန် ထောင်ထားတဲ့ အတို

င်းပဲ။ သူ့လက်ဖဝါးက ရဲလို့ . . ။ လက်ချောင်းကလေးတွေက ဖယောင်း
ကို ပုံသွင်းထားတဲ့ အတိုင်းပဲ။ လက်သည်းကလေးတွေကလည်း အသ
ည်းယားချင်စရာပါ။ ချောမွတ်နေ တဲ့ သူ့ လက်ချောင်းထိပ်ကလေးက
နေပြီးတော့ နေကြာစေ့ခွံ တစ်ခွံစာလောက်ပဲ ထွက်နေတာ။

ကျွန်တော်က တကယ့်ကို မရိုးသားတဲ့ ကောင်ပါ။

‘လမင်း’ ဆိုတဲ့ အဲဒီကောင်မလေးကို တတိယနှစ် တစ်နှစ်လုံး
ခင်ခွဲပြီးမှ နောက်ဆုံးနှစ် ရောက်မှ ချစ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်ဆိုတော့ သူငယ်
ချင်းဆိုတဲ့ စည်းနဲ့ ငြိပြီး ကျွန်တော့်ကိုယ့်ကို ဒီလိုပဲ ပြောရတော့မှာ ပေါ့။

ကိုယ့်ဆရာနဲ့ လောင်းချင်တယ်ဗျာ။

ကိုယ့်ဆရာဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်လလောက်ကတည်းက လမင်းကို
စာပေးပြီးနေလောက်ပြီ ဆိုတာပါပဲ။

ကဲ . . . တစ်သန်းကြေး လောင်းမလား။

* * *

ဒီလောက်ဆို ကျွန်တော် ဘာလုပ်တော့မယ်ဆိုတာ
ကိုယ့်ဆရာလည်း သိရောပေါ့။

ဟုတ်တယ် . . ။

ကျွန်တော် ဒီနေ့ လမင်းကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေ ရေးထား

တဲ့ စာပေးဖို့ အစစ အရာရာ စီမံထားတယ်။ စီမံထားတယ်လို့ ပြောလို့ သိပ်အထင်တကြီးတော့ မရှိနဲ့ ခင်ဗျ။ နည်းက ခပ်ရိုးရိုးပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၃) ရက်လောက်တုန်းက လမင်းဆီက ကျွန်တော် Paper -4 စာအုပ် ငှားထား တယ်။ အဲဒီစာအုပ် ပြန်ပေးရင်းနဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ စာထည့်ပေးမယ် ပေါ့ဗျာ . . .။ နည်းက ကမ္ဘာဦးနည်း ပါ။ ကျွန်တော်ကသာ သူ့ကို အချစ်စိတ်အရမ်းကြီးလို့ ဒါကို အကြီးအကျယ် ထင်နေတာ။

ကျွန်တော်က လိုင်ဗရီရျှေ့က ကံ့ကော်ပင်တန်းရှေ့မှာ ရပ်ပြီး ဒီနေ့ ကျောင်းကိုလာမဲ့ လမင်း ကို စောင့်နေတာ။ ကျွန်တော့်ကျောဘက်က ကံ့ကော်ပင်တန်းအောက်က ထိုင်ခုံမှာ ချစ်သူစုံတွဲ နှစ်တွဲ ရှိပြီး ရုပ်သိပ်မချောတဲ့ ကောင်မလေး သုံးအုပ်စုလောက် ထိုင်နေတယ်။ သုံးအုပ်စုစလုံး နေကြာစေ့တွေ စားလို့ ခင်ဗျ။

စာကြည့်တိုက်ရှေ့ လှေကားတွေမှာ တော့ ဘာကြောင့် မှန်းမသိ၊ ပျော်နေတဲ့ ခပ်လောင်လောင် ကျောင်းသား ရှစ်ယောက်လောက် ထိုင်နေကြတယ်။ လောင်လိုက်၊ ပျော်လိုက်တာမှ သူတို့ ရှေ့က ဖြတ်သွားတဲ့ ဘယ်ကျောင်းသူကိုမှ အလွတ်မပေးဘူး။ အသံသေး အသံညှောင်နဲ့ တစ်ယောက် တစ်မျိုး ပြောကြ၊ ရယ်ကြနဲ့ . . .။ တစ်ယောက်တည်းလာတဲ့ ကောင်မလေးဆို ခြေလှမ်းတွေ ဘာတွေ မှားလို့ ။

အံ့မယ် . . . ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ကို ကျောမှာ လွယ်ထားတဲ့ ကောင်မလေး ကျတော့ သူတို့ ရှုံးရောဗျို့ . . .။ ကောင်မလေးက သူတို့ နောက်တာကို ဂရုမစိုက်တဲ့ ပြင် ပါးစပ်က ပီကေတောင် ဖောက်ပြသွားသေးတယ်။ သူတို့ ကလည်း အရှုံးကို ကျေကျေနပ်နပ် ခံယူရင်း "ဟေး . . . ' . . . ခနဲ အော်ကြပါတယ်။

ကျွန်တော့်တစ်ဘဝလုံး ရင်ခုန်သံနဲ့ ဒီအုပ်စုရဲ့ အပျော်နှစ်ခုစလုံးကို

မလဲနိုင်တဲ့ အတွက် ကျွန်တော် နေရာပြောင်းဖို့ စဉ်းစားပါတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ . . .။ ဒီရှေ့ကနေ လမင်းနောက်ကို ကပ်လိုက်လို့ ကတော့ သူတို့ ရဲ့ ပစ်မှတ်က ကျွန်တော် ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့။ ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင်ရမှန်း မသိဘဲနဲ့ ကျွန်တော် အသည်းမကွဲချင်တာတော့ အမှန်ပဲ။

လိုင်ဗရီရှေ့က အဓိကပတိလမ်းအစပ်မှာ ကျွန်တော်ရပ်ရင်း အဓိပတိလမ်းကြီးကို ငေးကြည့် ရတယ်။ နေရောင်ကသာလို့ . . .။ ရေတမာပင်တွေက အရွက်ချွန်တွေနဲ့ ငြိမ်လို့ . . .။ ကျောင်းသူတွေ က တလှုပ်လှုပ်နဲ့ အဓိပတိလမ်းမှာ လျှောက်လို့ . . .။ ကဲ . . . ဆိုပြီး ပုဂံလမ်းဘက်ကများ လမင်း လာမလားလို့ တွေးမိသေးတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ . . . ကျွန်တော်က ကံဆိုးနေကျကောင်၊ ဘဝမှာ မကြာခဏ လွဲတတ်တဲ့ ကောင်ဆိုတာ ကိုယ့်ဆရာလည်း သိမှာ ပေါ့။

လမင်း . . .။

ဟုတ်တယ် . . .။ အသိစိတ်က ဆုံးဖြတ်ပြီးတော့ နှလုံးကို ထိုးဆောင့်လာတဲ့ သွေးက တော်တော် အရှိန်ပြင်းတယ်။ လမင်းနဲ့ စတွေ့တုန်းကလိုပဲ။ အချိန်တော့ ကွာတယ်၊ ငါးစက္ကန့် လောက်ပေါ့။ ဟုတ်တယ်လေ . . . ကျွန်တော်က မရိုးသားတဲ့ ကောင် မဟုတ်လား။

ပြင်ဆင်ချိန်တော့ ရပါတယ်။ လမင်းက လူလုံးပေါ်စပဲ ရှိသေးတာ။ ဒါပေမဲ့ . . . ကျွန်တော် အတပ်သိတယ်။ အဲဒါ . . . လမင်း၊ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်ပုံကို ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး ပြန်ကြည့်လို့ မရလို့ မမှတ်မိပေမဲ့ လမင်းကိုတော့ မှတ်မိပါတယ်။ အဲဒါ . . . ‘လမင်း’။

ကျွန်တော် လွယ်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်ကြိုးကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး လွယ်အိတ်ထဲက လမင်းရဲ့ စာအုပ်ကို အသာထိထားလိုက်တယ်။

"ဟဲ့ . . . မိုးဆွေ"

နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ကျုံ့ထွက်နေလို့ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ အပ်ဖျား
ကလေးလောက်ပဲ တွယ်ငြိ နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို အနောက်ကနေ တွန်း
တာ ခံလိုက်ရတာပါ။ ကျွန်တော် အသည်းတုန်အောင် လန့်သွားတာပေါ့
။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သင်းသင်းသာနဲ့ သွန်းနှင်းအိမ်။

"နင် . . . ဒါ . . . ဘာလုပ်နေတာလဲ"

ကိုယ့်ဆရာရေ . . . ကျွန်တော် ရှစ်စက္ကန့်လောက် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်
ဘူး။

ဒီနှစ်ယောက်က အတန်းထဲက 'ဇော်' တွေပါ။ ပိုဆိုးတာက လမင်း
ကို ကျွန်တော် ချစ်နေ တယ်ဆိုတာ သူတို့ သိထားကြတယ်။ သူတို့ သာ
ရှိနေလို့ ကတော့ ကျွန်တော့်တစ်ဘဝလုံး အစီအစဉ် တွေ သွားပြီ။

လက်တစ်ဖျစ်မှာ တောင် စိတ်က ကုဋေတစ်သန်း ဖြစ်ပျက်တာဆို
တော့ ရှစ်စက္ကန့်မှာ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း အချိန်ရပါတယ်။ ကျွန်
တော့်စိတ်ဟာ ကုဋေပေါင်းများစွာ ဖြစ်ပြီးတော့ သူတို့ ကို ဘယ်လိုလုပ်
ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အားလုံးကို စဉ်းစားပြီး ဖြေရမယ်။

"အံ့မယ် . . . ငါ့ဘာသာငါ ဘယ်နားရပ်ရပ် နင်တို့ နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ"

သူတို့ က အဲဒီလို ဘုတောမှ ရမဲ့ ကောင်မလေးတွေ။ အဲဒီလိုမပြောရ
င် အမေးအမြန်း သိပ်ထူ တာ။ လမင်းရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို စိတ်နဲ့
တွက်ကြည့်တော့ လူလုံးပေါ်ခါနီးနေပြီလို့ သိရတယ်။

"ဘာမှ မဖြစ်ဘူးပဲ ထားပါတော့၊ နင် . . . ငါ့စာအုပ် Paper - 2 ကို
ငှားသွားတာ သုံးရက်ရှိ ပြီ မိုးဆွေ၊ အဲဒါ . . . ပြန်ပေးတော့"

သွန်းနှင်းအိမ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ပိန်ညောင်နေတဲ့ သူ့လက်မော
င်းကို ခပ်ဆဆ ဆန့်တန်း ရင်း မွဲခြောက်နေတဲ့ သူ့လက်ညှိုးကို စိန်ခေါ်

သလို ကွေးကောက်ပြရင်း လေးငါးချက် လှုပ်တယ်။ ပိန်ရတဲ့ ကြားထဲ သူက အပိုင်ဆိုပြီး ခပ်ထွေထွေပြုံးတော့ W (ဒဗလျူ) ဘောလုံးကို လေ လျှော့ထား တဲ့ အတိုင်းပဲဗျာ . . .။ တော်တော်ကို ကြည့်ရဆိုးပါတယ်။ ဘေးက ငှက်ပျောပင်လို လက်မောင်းမျိုး နဲ့ သင်းသင်းသာ ပြုံးပုံက တော့ သိပ်မထူးခြားပါဘူး။ ဖောင်းအစ်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာက ပြုံးပြုံးမဲ့မဲ့ သိပ်မကွာဘူး ခင်ဗျ။

ဒါပေမဲ့ သွန်းနှင်းအိမ် တောင်းတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ လမင်းစာ အုပ်ကို ငှားတဲ့ နေ့က ကျွန်တော့်မရိုးသားမှုကို သဘာဝကျအောင် ဆိုပြီး လမင်းနောက်တန်းမှာ ရှိတဲ့ သူတို့ ရဲ့ စာအုပ်ကိုပါ ငှားမိတာကိုး။

"မနေ့က အားနာလို့ မတောင်းတာ၊ ဒီနေ့ Paper-2 ပါတယ်။ နင်ပါမ လာရင်တော့ . . ."

"ပါတယ် ပေးမယ်"

ကျွန်တော် လွယ်အိတ်ထဲက လက်တွေကို ရုပ်ပြီး စာအုပ်ရှာ အလုပ် ရှုပ်နေတုန်း သင်းသင်းသာက ပြောတယ်။

"နင် လမင်းကို စောင့်နေတာ မဟုတ်လား"

ဘုရား . . . ဘုရား ။ ကျွန်တော် မျက်စိတွေ ပြာသွားတယ်။ ရင်တွေ တုန်လိုက်တာလည်း အရမ်းပါပဲ။ သူတို့ ရဲ့ လျင်မြန်ခြင်းနဲ့ ခိုးကြည့် တော့ လမင်းက လူလုံးကွဲရုံတင် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ ရေတမာပ င် နှစ်ပင်လောက်ပဲ ကွာတော့တာ ခင်ဗျ။

"ဘာဆိုင်လို့ လဲ၊ ငါ့ဘာသာရပ်နေတာ၊ ရော့ . . . နင့်စာအုပ်"

"ငါတို့ အခု ဂျပ်ဆင်ရှေ့က ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်မှာ ဝက်သားတုတ်ထိုး သွားစားမလို့ ၊ စာအုပ်ငှားခ နည်းနည်း လိုက်မကျွေးချင်ဘူးလား

"

"ငါမှ ဝက်သားမစားတာ"

"မိုးဆွေရာ . . . လမင်းနဲ့ ငါတို့ နဲ့ အတူ နင် ဝက်သားတုတ်ထိုး စားတာလေ . . .။ နားရွက်ကြီးပဲ နင်စားတာ ငါမသိဘူးများ မှတ်နေလား"

ကိုယ့်ဆရာရေ . . . အဲဒီအချိန်မှာ လမင်းက ကျွန်တော်တို့ နဲ့ အတော် နီးနီးကို ရောက်နေပြီဗျာ။ နီးတာမှ သူ့အင်္ကျီအရောင်ကိုတောင် မြင်ရတယ်။ ငါးပိစိမ်းစားရောင်ထမီနဲ့ အဝါရောင် ဖျော့ဖျော့နုနု အင်္ကျီကလေးကို ဝတ်လို့ ခင်ဗျ။ ဆံပင်အရှည်ကြီးတွေကို ကျစ်ဆံ့မီးကျစ်လို့ . . .။ ခပ်တည်တည်ပဲလာနေတာ။ ကျွန်တော့် စိတ်ထင် သူ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမြင်တယ် ထင်တာပဲ။ ဟုတ်ပါတယ် . . .။

"အေး . . . အဲဒီတုန်းက စားတယ်၊ အခု မစားတော့ဘူးဟ၊ သွားပါဟာ"

"ဪ . . . ဟိုမှာ လမင်း . . ."

"နင် လမင်းကို စောင့်နေတာ မဟုတ်လား"

"မဟုတ်ပါဘူးဆို၊ နင်တို့ ဘာသာ စားကြပါဟာ"

"အံ့မယ် . . . ငါတို့ က နင့်ကို စေတနာနဲ့ ခေါ်တာ၊ ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုတာ မနက်ခင်းစားမှ စုံတာ၊ ညနေဆို အူပိတ်တို့ အချင်းတို့ မျက်လုံးတို့ ရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး ။ နင် ဘယ်သူ့ကိုမှ စောင့်နေတာ မဟုတ်ရင် လိုက်ခဲ့"

အရေးထဲ ဝက်သားဦးကာ လာခဲ့နေတဲ့ သင်းသင်းသာကို ကျွန်တော် အရမ်းအသည်းယား သွားတယ်။ အသည်းမယားဘဲ နေနိုင်ပါ့မလား၊ လမင်းက ကျွန်တော်နဲ့ အတော်နီးနီးကို ရောက်နေပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုတောင်

လှမ်းမြင်သွားပြီ။

"ဪ . . . ဟိုမှာ လမင်း"

ကျွန်တော့်ကို ဂျစ်တိုက်နေတဲ့ အဲဒီနှစ်ယောက်ကလည်း လျှောက်လာနေတဲ့ လမင်းကို မြင်သွားကြတယ်။ သွန်းနှင်းအိမ်က 'ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း' ဆိုပြီး ကျွန်တော့် ကြည့်ရယ်သေး တယ်။ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အဲဒီအပြုအမူကို ကျွန်တော် အရမ်းမုန်းပဲ။ သူတို့ ကများ နိုင်ကွက်ကလေး တစ်ခုလောက် ရသွားရင် မထေ့ပြီးကလေးနဲ့ "ကဲ . . . ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ" ဆိုတဲ့ အမူအရာမျိုး။ သူတို့ များ မှားလို့ ကတော့လား မျက်နှာက Kiss Me Quick ရွက်ကို ရေနှေးနဲ့ အပြုတ်ခံထားရတဲ့ အတိုင်းပဲ။

"နင် လမင်းကို စောင့်နေတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် ငါလှမ်းခေါ်လိုက်ရမလား"

သင်းသင်းသာက ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို ဓားနဲ့ ထောက်ထားသလို လေသံမျိုးနဲ့ မေးတယ်။ ကိုယ့်ဆရာရေ . . . ကျွန်တော်လည်း ဘာတတ်နိုင်တော့မှာ လဲ၊ သူတို့ ကို တောင်းပန်ရတော့တာပေါ့။ မတောင်းပန်လို့လည်း မရတော့ဘူးလေ။ လမင်းက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူလာနေတဲ့ ပလက်ဖောင်းကနေ ဟိုတစ်ဖက်ကို မသိမသာ ပြောင်းသွားပြီ။ အတန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ သူတို့ လုပ်ချင်ရာထ,ထလုပ်တတ်တဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို လမင်းလည်း လန့်ပုံရတယ်။ ကျွန်တော်ရှိတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့ . . .။

"ငါ . . . ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ၊ ငါ့ကို ဒုက္ခမပေးကြပါနဲ့ ၊ နင်တို့ပဲ သွားစားကြပါ၊ တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ . . ."

Kiss Me Quick ရေနှေးပြုတ်က ကျွန်တော် ဖြစ်သွားတာမျိုး။ မတတ်

နိုင်ဘူးလေ . . . ၊ အချစ်အတွက်ပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်ရှေ့က ပညာရှိတွေ အနုပညာသမားတွေတောင် ဒီထက်မက ကျိန်ကြ၊ ရေးပြကြသေးတာပဲ။

"ရပါပြီ . . . ရပါပြီ၊ အဲဒါ အစကတည်းက ပြောပါလား၊ ဆရာကြီးလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ သွားတော့ . . . သွားတော့ ရပြီ"

စပ်ဖြဖြအပြီးတွေနဲ့ သူတို့ လှည့်ထွက်လို့ သုံးလှမ်းလောက်ရောက်မှ ကျွန်တော် လမင်းကို လှမ်းရှာတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းလောက် ဝေးနေပြီ။ ဘာရမလဲ . . . ကျွန်တော်လည်း ကျုံးပြေးရင်း "လမင်း . . . လမင်း" . . . လို့ လှမ်းခေါ်ရတာပေါ့။

အဖြစ်အပျက်က အတော်မြန်တယ် ကိုယ့်ဆရာရေ . . . ။

ကျွန်တော် ကျုံးအော်ပြီး နောက်က အရှိန်နဲ့ ပြေးလိုက်တုန်း လမင်းက ဖြုန်းဆို ရပ်လိုက်တာ ဆိုတော့ ကျွန်တော် လမင်းကို ဝင်တိုက်မလို ဖြစ်သွားတာ။ လမင်းက ကမန်းကတန်း ရှောင်လို့ ဝင်မတိုက်မိပေမဲ့ ကျွန်တော့်အရှိန်နဲ့ ကျွန်တော် သုံးလေးလှမ်းလောက် ကျုံ့သွားတာပေါ့။ လိုင်ဗရီ လှေကားမှာ ထိုင်ပြီး လောင်နေတဲ့ အုပ်စုဆီက "ဟေ . . ." ခနဲ အသံထွက်လာတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ . . . ဒါမျိုးကိစ္စကို ဘယ်အလွတ်ပေးကြလိမ့်မလဲ။

"လမင်း"

"ဘာလဲ"

ကျွန်တော် "လမင်း" လို့ အလန့်တကြား ခေါ်တဲ့ လေသံမှာ တောင်းပန်တာရော၊ တုန်လှုပ် တာရော ပါနေလိမ့်မယ် ဆိုတာ သေချာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ဗျာ . . . "ဘာလဲ" . . . လို့ အော်ပြီး လမင်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြ

ည့်တဲ့ မျက်လုံးကတော့ တော်တော်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ်။ နေရောင်
အောက်မှာ မောင်းချဓားကို ဖြောင်းခနဲ ဖွင့်လိုက်တဲ့ ပုံစံမျိုးဗျ။ ကျွန်
တော်လည်း ပြာသွားတာပေါ့။

"ဟိုလေ . . . ဟို . . . မနေ့က အဲဒါ စာအုပ်လေ . . . စာအုပ်ငှားထား
တာ၊ အဲဒါ . . . ပြန်ပေးမလို့ "

"စာအုပ် . . . ဟုတ်လား . . . ကျွတ်"

ဝင်းဝင်းတောက်နေတဲ့ လမင်းမျက်လုံးထဲက အရောင်တွေ ဖြတ်ခနဲ
လွင့်သွားပြီးလမင်းက အခြားဘက်ကို လှည့်ပါတယ်။ သူ ကျွန်တော့်ကို
တော်တော် စိတ်ပျက်သွားပုံရတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ . . . ။ လူရှေ့
သူရှေ့မှာ အရေးတကြီး ဝင်တိုက်မိတော့မလို ပြေး လာပြီးမှ ကိစ္စက
ဘာမှ မှ မဟုတ်။ စာအုပ်ပေးတာပဲ ဘယ်သူနဲ့ ပေးပေးပေါ့ မဟုတ်ဘူး
လားဗျာ . . . ။

"စာအုပ်ပေးတာပဲ . . . ဟုတ်တယ်၊ ဒီလောက် အရေးတကြီးနဲ့ . . .
ဟုတ်တယ်၊ ဘာမှန်းကို မသိဘူး၊ ခက်တာပဲ"

ကျွန်တော့်ကောင်မလေးက "ဟုတ်တယ်" ဆိုတဲ့ စကားကို ခဏခဏ
သုံးတတ်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ " မဟုတ်ဘူး " ဆိုတာကို အသုံးများ
တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ . . . အဓိပ္ပာယ် ထွေထွေထူးထူး မရှိဘဲနဲ့ ကို သူ
"ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ်" လို့ ပြောတာကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ် တာပဲ
။ ချစ်တယ်ဆိုတာ ဒါပဲဗျာ။ ဘာမှ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

" မဟုတ်ဘူး လမင်းရ၊ ဟို . . . ဟို . . . ငါကလေ၊ အဲဒါ . . . ဒီလိုဟာ
. . . "

ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘူး ကိုယ့်ဆရာရေ . . . ။ စိတ်

ကူးထားတာတွေက ဟိုကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကြောင့် လွဲကုန်တာ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ . . . ဝင်တိုက်မိမလိုကလည်း ဖြစ်သေးဆိုတော့ စိတ်ထဲမှာ ဘာဆိုဘာမှ ပြောရမှန်းကို မသိတော့တာ။ ကျွန်တော်ယောင်ပြီး လက်ထဲက မီးမရှိတဲ့ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာနေမိတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ပြန်တည်ပြီးကြည့်တဲ့ လမင်းရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ပြန်စူးရှလာတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဗျာ . . . လိုင်ဗရီလှေကားထစ်က ငနဲတွေ့ဆီက "ဟေ့ . . . ကောင်မလေး၊ ကောင်လေးကို လွှတ်လိုက်" ဆိုတဲ့ အသံ ပေါ်လာပြီး တဟားဟား ဝိုင်းဟားကြတယ်။ အဲဒီအသံ ကြောင့် အခြေအနေက ပိုဆိုးသွားတယ်။ တော်တော် မလုပ်သင့်တဲ့ ကိစ္စဗျာ . . . ၊ ကျွန်တော်လည်း အုပ်စုကောင်းရင် ဒီလို အရည်မရ အဖတ်မရတွေ အရင်က လုပ်ဖူးပါတယ်။ ပြီးတော့လည်း ဘာမှ မဟုတ်ဘူး မေ့သွားတာပဲ။ ပြန်တွေ့ရင်တောင် အဲဒီစုံတွဲကို မှတ်မိတာ မဟုတ်ဘူး ။ ခံရတဲ့ လူအတွက် ကတော့ မသက်သာဘူး။ ဘဝထဲကနေ လာတဲ့ ခံစားမှုတစ်ခု ခင်ဗျ။ မလုပ်သင့်တာဗျာ . . . ။ လမင်း လည်း အဲဒီစကားသံကြောင့် တော်တော်ရှက်သွားပုံရတယ်။

"ကဲ . . . ဘာ ဒီလိုလဲ၊ ပြော . . . ပြော . . . ဟုတ်တယ်၊ ငါသွားတော့မှာ နော်"

"မဟုတ်ဘူး ဟ၊ ဟို . . . ဟို . . . အဲဒါ စာအုပ်ငှားတော့လေ . . . အဲ . . . ကျေးဇူးတင်တာလို့ . . . နင့်ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်မလို့ ကန်တင်းကို ခဏလိုက်ခဲ့ပါလား"

"ဘာ . . . ကန်တင်းကို ဟုတ်လား"

"မဟုတ်ဘူး ဟ . . . ကန်တင်း . . . ကို . . ."

တော်တော်ညံ့ပြီး အသုံးမကျတဲ့ စကားပါဗျာ။ လမင်းကလည်း နား
မလည်ဖြစ်ပြီး တအံ့တဩ ခါးကလေးကုန်းပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာနား
ကပ်အော်တယ်။ "ဘာ . . . ကန်တင်းကို . . . ဟုတ်လား" တဲ့ ။ ဟုတ်တ
ယ်လေ . . .။ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ခင်ပြီးတဲ့ သူငယ်ချင်းကို စာအုပ်ငှားလို့
လက်ဖက်ရည်တိုက်တယ် ဆိုတာ သဘာဝမှ မကျဘဲ။ ဘတ် . . . ခနဲ
ရော့ . . . နင့်စာအုပ်ဆို ပြန်ပေး ရင်လည်း ရတာပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့
ပေးလိုက်ရင်လည်း ရတာပဲ။ အစီအစဉ်တွေ ပျက်တာရော၊ ရင်ခုန်တာ
ရောနဲ့ အကုန်ရောပြီး ကျွန်တော်လည်း ပါးစပ်ထဲရှိတာ ပြောချလိုက်တာ
။ သဘာဝမကျ တာကတော့ ကမ်းကုန်ပဲဗျာ။

ခဏလေး ငြိမ်သွားတုန်းမှာ ဗျာ . . .

"ကြော်ငြာတွေ ဝင်မနေနဲ့ ၊ ဟေ့ ကောင်မလေး ကောင်လေးကို လွှ
တ်လိုက်" . . . ဆိုတဲ့ အသံ ဆိုးကြီးက ကြားရပြန်ရော။ ပြီးတော့ ဝိုင်းရ
ယ်ကြသေးတယ်။ စဉ်းသာ စဉ်းစားကြည့်တော့။ ကျွန်တော်လည်း မျက်
နှာကို ထူပူသွားတာပဲ။ လမင်းလည်း မျက်နှာကို ရဲသွားတာပဲ။

"ထားတော့ . . . ကန်တင်းမှာ ဘယ်သူတွေရှိလဲ"

"သက်ထား ရှိတယ်"

"ဒါဆိုလည်း ပြီးရော . . . သွား"

ဆတ်ခနဲ လှည့်ထွက်သွားတဲ့ လမင်းနောက်ကို ကျွန်တော် ယောင်
တောင်တောင်နဲ့ လိုက်လာ မိတယ်။ တစ်ညလုံး စဉ်းစားထားတာတွေ န
ည်းနည်းတော့ လွဲကုန်ပြီဆိုတာ သေချာတယ်။ သက်ထားဆိုတာ လမင်း
နဲ့ အရမ်းတွဲတွဲ ကောင်မလေးဗျာ။ ကောင်မလေးက
ဟော့ရှော့ကလေးဗျာ . . .။ ကြည့်လိုက်ရင် အမြဲတမ်း မြူးနေတာပဲ။ လူ
ကလည်း ပိန်လိုက်တာမှ ခလုတ်တိုက်ရင် ခါးကျိုးပြီး နှစ်ပိုင်းဖြစ်သွားမ

လားတောင် ထင်ရတာမျိုး။ တစ်ခါတလေ ဂျင်းဘောင်းဘီ အပွကြီးတွေ ဘာတွေ ဝတ်သေးတယ်။ ဆံပင်ကလည်း တိုလိုက်တာမှ စာကလေးကို ခရုကန် ညှပ်ပေးထားတဲ့ အတိုင်းပဲ။ စကားကလည်း များ လိုက်တာ မပြောနဲ့ တော့။

ဒါပေမဲ့ . . . သိတယ် မဟုတ်လား။ လူက အမြဲမြူးပြီး ဟော့ရှော့ဆို တော့ လိုက်တဲ့ ကျောင်းသားတွေ တော်တော်များ တာ။ သူကတော့ တစ် ယောက် လိုက်လေ တစ်ခါမြူးလေပဲ။ ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးနေတတ်တဲ့ လ မင်းနဲ့ သက်ထား ပေါင်းမိတာ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ က သိပ်ခင်တာ ခင်ဗျ။

အဲဒီကောင်မလေး ကန်တင်းမှာ ဘယ်လိုလုပ်ရှိမှာ လဲ။ ကျွန်တော် လန့်ပြီး ပါးစပ်ထဲရှိတာ ပြောလိုက်တာကိုး . . .။ လိုင်ဗရီရှေ့က ကျောင်း သားတွေ နောက်တာရယ်၊ ဒေါသထွက်နေတဲ့ လမင်း ရယ်၊ လွဲသွားတဲ့ ကျွန်တော့်အဖြစ်ရယ် အားလုံးပေါင်းပြီး ပြောချလိုက်တာ။ ခုမှ တော့ မ တတ်နိုင်ဘူး လေ။ လမင်းက ရှေ့က လျှောက်နေရင်း ကျွန်တော့်ကို လှ ညံ့ကြည့်လို့ ပြုံးပြလိုက်ရသေးတယ်။

သိတယ်မဟုတ်လား . . . မိန်းကလေးတွေ အထာအတိုင်းပဲလေ။

လမင်းက ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးပြီး ပြန်လှည့်သွားတာပေါ့။ ကန်တင်းရောက်ရင် ကျွန်တော် ဘာပြောရမလဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ အ ရိုးသားဆုံးပဲ လုပ်ရမှာ ပဲ။ ကျွန်တော် လွဲခဲ့သမျှ လမင်းနားလည်အောင် ပြောပြပြီး၊ တောင်းပန်ပြီး စာထည့်ထားတဲ့ စာအုပ်ကို ပေးရမှာ ပဲ။ ဟောက်တော့လည်း ခံရမှာ ပေါ့။

အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ မဟုတ်လား . . .

ကိုယ့်ဆရာရေ . . .။

* * *

လူ့စိတ်ဆိုတာ တော်တော် ပြောရခက်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် မို့လည်း ဘာသာတရားတွေ အမျိုးမျိုးရှိနေတာပေါ့။ ထားပါတော့ . . . ။ ကန်တင်းကို လှမ်းမြင်ရမှ ကျွန်တော်တွေ့မိတာတွေကို ပြောချင်တာပါ။ ကျွန်တော်က နောက်ကခေါ်ရင်း ဝင်တိုက်မိမလို ဖြစ်လို့ လမင်း စိတ်တိုသွားတယ်။ လိုင်ဗရီရှေ့က ကျောင်းသားတွေနောက်လို့ စိတ်တိုသွားတယ်။ တစ်ခါ ကန်တင်းမှာ သက်ထားကို မတွေ့ရင် ဒေါသဖြစ်တော့မှာ သေချာနေပြီ။ ဒီကြားထဲ ကျွန်တော်က ရည်းစားစာ ထပ်ပေးဦးမယ်ဆိုတော့ သေပြီပေါ့။

ဒီတော့ တောင်းပန်ရုံ တောင်းပန်ပြီး စာအုပ်ကို ခပ်တည်တည် ပေးလိုက်မယ်။ စာအုပ်ထဲမှာ ရည်းစားစာတွေ ဘာတွေပါတာ မပြောဘူးပေါ့ဗျာ။

အဲဒီတော့ နောက်အတွေးတစ်ခုက ထပ်ဝင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းတွေ မေးတယ်။

"ကဲ . . . စာအုပ်ကို ဘာမှ မပြောဘဲ ပေးလိုက်တော့ အဖြေတောင်းတော့မှ စာအုပ်ထဲမှာ ဘာမှ မတွေ့ပါဘူး၊ ငါသိတောင် မသိဘူး" လို့ ပြောရင် ဘာလုပ်မလဲ။

စိတ်နှစ်ခွနဲ့ ကျွန်တော် ထူပူနေတုန်းမှာ ပဲ လမင်းက ကန်တင်းက ခုံတစ်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ ပြီးတော့ . . . လမင်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လျှောက်ရှာတယ်။ ကျွန်တော်က ထူပူနေတဲ့ အတွေးထဲမှာ အကြောင်းပြချက်တစ်ခုခုကို အတင်းလိုက်ရှာနေတယ်။

"နင် ညာတယ် မိုးဆွေ၊ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ ငါပြန်မယ်"

"မဟုတ်ဘူး လမင်း၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်ဟာ . . .။ ငါခုနကအထိ နင့်ကို ညာခဲ့မိပါတယ်။ နောင် ဘယ်တော့မှ နင့်ကို ငါ မညာတော့ပါဘူး ။ ခဏလေးတော့ ထိုင်ပါဟာ . . . ။ ငါ နင့်ကို အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံစရာ တစ်ခု ရှိလို့ ပါ၊ နော် . . . လမင်း"

စကားဆုံးတော့ လမင်းက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်။ မျက်ဝန်းတွေ ကတော့ ခုနကလို မဟုတ်တော့ဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့ နှုတ်ခမ်းကတော့ တင်းလိုက်တာ စေ့နေတာပဲ။ သူဌေးအိမ်ရှေ့က သံတံခါးအတိုင်းပဲ။ မာတယ်၊ အေးစက်တယ်၊ ခိုင်ခံ့တယ်ပေါ့ဗျာ။ တစ်နှစ် သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီးသား ဆိုတော့ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ လမင်း ဒီလို နှုတ်ခမ်းမျိုးထားပြီဆိုရင် ဘာကိုဖြစ်ဖြစ် အပြတ်သား ဆုံး ရင်ဆိုင်တော့မယ် ဆိုတာပါပဲ။ ခက်တာက ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်း မသိသေးဘူး။

ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ထဲ အသိစိတ်တွေ ဝင်သွားပုံကဗျာ . . . ကားတွေ အရမ်းရှုပ်နေတဲ့ ဆူးလေလမ်းပေါ်မှာ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ဝှေ့ကာဝိုက်ကာ ဝင်သွားတဲ့ အတိုင်းပဲ။

"လမင်း"

"ဘာလဲ . . . ဟုတ်တယ်"

ဆတ်ခနဲထူးရင်း မျက်နှာကို ခပ်မာမာ လှည့်ထွက်သွားတာပါ။ ကျွန်

တော် ကြောက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း ဝမ်းနည်းသွားတယ်။
နောက်တော့ အားငယ်တယ်။ ထူးဆန်းတာက အဲဒီခံစားချက်တွေလည်း
ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အသိစိတ်က ငြိမ်ပြီး ရင်ဘတ်က ဟောင်းလောင်းပွ
င့်သွားတာပဲ။

"လမင်း"

"ဘာလဲဆို . . . ဟုတ်တယ်"

" မဟုတ်ဘူး လမင်း၊ နင် စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ၊ ငါ နင့်ကို
စာအုပ်ပြန်ပေးပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . . အဲဒီ စာအုပ်ထဲမှာ နင့်အတွက် ငါ့ရ
ည်းစားစာ ပါတယ်"

"ဘာ . . . ဘာ . . ."

ပထမ ‘ဘာ’က အံ့သြတာ၊ ဒုတိယ ‘ဘာ’က အရမ်းဒေါသထွက်ပြီး
ကျုံးအော်တာ ကိုယ့်ဆရာရေ။ လန့်လွန်းလို့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ဝိညာဉ်
က ခန္ဓာကိုယ်ချည်းထားခဲ့ပြီး သူ့လွတ်ရာကို ထွက်ပြေးသွားတယ်။ ကန်
တင်းဟာ ကျွန်တော့်အသိစိတ်ထဲမှာ ခဏတိတ်သွားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီ
ကောင်လည်း (ကျွန်တော့်ဝိညာဉ်ကို ပြောတာ) ဘာဆက်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ
ကို သိချင်ပုံပေါ်တယ်။ မရဲတရဲ ပြန်ဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော် မွန်ထူပြီး
ဘာမှ မပြောဖြစ်ဘူး။ မပြောနိုင်ဘူး။

"ဘာ . . . ဘာ . . ."

လမင်းက နီရဲနေတဲ့ မျက်နှာကို ရှေ့တိုးပြီး ထပ်အော်တယ်။ လော
ကကြီးမှာ မပေးနိုင်တာကို အတင်းတောင်းတာရယ်၊ မဖြေနိုင်တာကို အ
တင်းမေးတာရယ် အဲဒီနှစ်ခုဟာ တော်တော်ဆိုးတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်
တယ်။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ . . . ။ ကျွန်တော်က ပြောပြီးပြီပဲ၊ ရ

အောင် ဆက်ရ တော့မှာ ပေါ့။

"မဟုတ်ဘူး လမင်း။ ငါ . . . ငါ ရှင်းပြမယ်ဟာ၊ ဟို . . . ငါ . . . နင့် ကို . . . အဲဒါ . . . သိပ်ချစ်တယ်။ ဒါတကယ်ပါဟာ . . . အဲဒီထက်ပိုပြီး တော့လည်း ငါ ဘာမှ မပြောတတ်ဘူး။ ဒီတော့ဟာ ငါပြောတတ်သမျှ တွေ အားလုံးကို စုပြီး စာထဲမှာ ရေးထားပါတယ်။ ပထမတော့ အဲဒီစာ ကို နင်မသိအောင် ထည့်ပေးလိုက်မလို့ ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို မရိုးသားတာ ကို နင် ပိုအထင်သေးသွားမှာ စိုးလို့ ဖွင့်ပြောတာပါ"

ကျွန်တော် စကားတွေ ပြောနေတုန်း လမင်းမျက်နှာက တဖြည်းဖြည်း ပြန်တည်ငြိမ်သွား တယ်ခင်ဗျ။ သူ့အသိစိတ်ရော ခံစားမှုကိုရော သူ ထိန်းသိမ်းနိုင်သွားတယ်။ မိန်းကလေးတွေမှာ အားကျဖို့ အကောင်းဆုံး ထူးခြားမှုဟာ အဲဒါပဲ ကိုယ့်ဆရာရေ . . .။ ကျွန်တော်ကတော့ အခုထိ ဆောက်တည်ရာ မရနိုင်သေးဘူး။ တုန်လှုပ်တုန်း၊ ရင်ခုန်နေတုန်းပဲ။

"လမင်းရယ်၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါဟာ . . . နော် . . . နောက်တစ်ခု စိုးရိမ်တာက ငါ အခုလို မပြောဘဲ ပေးလိုက်ရင် စာပါမှန်း နင်မသိမှာ စိုးလို့ ပါ။ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါဟာ . . .နော်၊ လမင်း . . . နော်"

လမင်းက ချက်ချင်း မျက်နှာလွှဲသွားပေမဲ့ မျက်နှာနီရဲနေတယ် ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် မြင် လိုက်တယ်။

"နင် . . . နင် . . . စာအုပ်ကို ယူပါနော်"

"."

"ယူမယ် မဟုတ်လားဟင်၊ ယူပါ လမင်းရယ်နော် . . ."

လမင်း ကျွန်တော့်ဘက်ကို ဝုန်းခနဲလှည့်ရင်း ဆံပင်တွေကို ဒေါသတကြီးနဲ့ ပင့်တင်ပါတယ်။

"ဒီမှာ မိုးဆွေ၊ စာအုပ်ထဲမှာ ရည်းစားစာပဲ ရေးထား ရေးထား၊ လက်ပစ်ဗုံးပဲ ထည့်ထားထား၊ ငါ့ကို စာအုပ်သာ ပေးပါတော့၊ ဟုတ်တယ် . . . ငါ ရှက်လှပြီ"

သွားပြီပေါ့ဗျာ . . . ဟုတ်တယ်လေ . . . ကျွန်တော်က စာအုပ်ယူပါဆိုတာကိုသာ အမျိုးမျိုး တောင်းပန်နေတာ၊ စာအုပ်ကျတော့ ထုတ်မှ မပေးဘဲ။ ယောက်ျားဆိုတာက လုပ်ပြီးမှ အမှားကို သိတဲ့ မျိုးနွယ်စုပါ။ မိန်းကလေးတွေကတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး ကိုယ့်ဆရာ၊ သူတို့ က အမှားကို ကြိုသိတတ်ကြတယ်၊ လုပ်ချင်ရင်တော့ လုပ်ပစ်လိုက်ကြတာပဲ။

"ဟာ . . . အေး . . . မဟုတ်ဘူး . . . Sorry နော်"

ကျွန်တော်လည်း ပျာလောင်မွန်ထူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျိန်ဆဲရင်း လွယ်အိတ်ထဲက စာအုပ်ကို နှိုက်တယ်။ လမင်းကတော့ တစ်ဖက်ကို မျက်နှာလွှဲထားတယ်။ အားနာလိုက်တာ မပြောပါနဲ့ တော့။ မွန်ထူပြီး ရှာလို့လား မသိဘူး။ လမင်းစာအုပ် မတွေ့ဘူး ခင်ဗျ။ အချိန်ကြာလေ အားနာဖို့ ကောင်းလေ ဆိုတာသိလို့ ကျွန်တော်လည်း လွယ်အိတ်ကို အစွမ်းကုန် ဖွင့်ပြီး ရှာတယ်၊ မတွေ့ဘူး။

ကျွန်တော့်လွယ်အိတ်ထဲမှာ က စာအုပ်ငါးအုပ်ပဲ ရှိတာပါ။ ဒါပေမဲ့ လမင်းရဲ့ စာအုပ်ကို မတွေ့ ဘူး။ ကျွန်တော် အားနာအံ့ဩ တုန်လှုပ်စိတ်နဲ့ လွယ်အိတ်ထဲက ပစ္စည်းတွေအားလုံး စားပွဲပေါ်ကို သွန်ချလိုက်တယ်။

စာအုပ်လေးအုပ်၊ Hero ဖောင်တိန်တစ်ချောင်း၊ စီးကရက်တစ်ဘူး၊ Gas မီးခြစ်တစ်လုံး၊ ခဲတံနှစ်ချောင်း . . . ။ ကမန်းကတန်း စာအုပ်တွေကို လျှောက်ဖွတော့ သွန်းနှင်းအိမ်ရဲ့ စာအုပ်ကို သွားတွေ့တယ်။ ဘုရားဂေါတမ . . . ကယ်တော်မူပါ။

"လမင်း . . . လမင်း"

"ကျန်တာတွေ နောက်မှ ပြော . . . ပေး . . . စာအုပ်ပေး"

"အဲဒါ မဟုတ်ဘူး ဟ၊ ဟို . . . ခဏလေး . . . ခဏလေးနော်။ အခု ပြန်လာခဲ့မယ် . . . ခဏလေး"

* * *

တုန်လှုပ်မှုအပြည့်နဲ့ သာ ကျွန်တော် ပြောလာခဲ့တာ။ ပထမ ဘယ်ကို ပြေးတယ်ဆိုတာ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် မသိဘူး။ ကိုယ့်ဆရာလည်း ကြုံဖူးမှာ ပါ။ အိမ်နားမှာ မီးလောင်တဲ့ အခါ လန့်ဖျပ်ပြီး ဘာမှန်းမသိတာတွေ ကောက်လုပ်လိုက်သလိုမျိုးလေ။ ဟုတ်တယ် . . . ကျွန်တော်က သိပ်သည်းခြေ ခိုင်တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး ။ အထူးသဖြင့် ရှက်ပြီ၊ အားနာပြီ၊ တုန်လှုပ်ပြီဆိုရင် ပိုဆိုးတယ်။

ရည်ရွယ်ချက်မရှိ ပြေး လာပြီးမှ အဲဒီလို ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သတိရပြီး ရပ်ရတယ်။ အနားမှာ သွားလာနေတဲ့ ကျောင်းသားတွေကလည်း တအား ပြေးလာရာက ရပ်ပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ငပေါလို့ ထင်ကြမှာ ပဲ။ ဘာလဲ . . . ။ ဘာပါလိမ့် . . . ။ ဘာလဲ . . . လို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ မှာ ကြိမ်ဖန်များ စွာ အော်မေးနေမိတယ်။ ဘာမှ ပြန်ဖြေသံမှ မကြားရဘူး။

နောက်မှ ဂျပ်ဆင်ရှေ့က ဝက်သားတုတ်ထိုး ဆိုတာကို သတိရပြီး ဂျ

ပ်ဆင်ရှေ့ကို ပြေးလာခဲ့ မိတယ်။ ဂျပ်ဆင်ကို ချိုးကွေ့လိုက်တော့ ရေတမာပင်အောက်က တုတ်ထိုးဆိုင်မှာ ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းနဲ့ စားစရာ ရွေးနေတဲ့ ဟိုနှစ်ကောင်ကို တွေ့တော့မှ ဟားခနဲ သက်ပြင်းချရတယ်။ စိုးရိမ် ပူပန်တာလည်း တော်တော်လျော့သွားတာပေါ့ဗျာ။ ဟုတ်တယ်လေ . . . ရည်းစားစာ ပေးပါမယ် ပြော ပြီးမှ စာပါတဲ့ စာအုပ်က မရှိတော့တာ . . . ။ ဘယ်လောက် ဆိုးသလဲ။ ထိပေါက်ပြီး ထိလက်မှတ် ပျောက်တာထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်။ လောကဓံရှစ်ပါးထဲက ဘယ်ထဲ ထည့်ရမှန်းတောင် မသိ တော့ဘူး။

"တော် . . . တော်ပါသေးရဲ့ ဟာ၊ ကံကောင်းလို့ ။ နင် . . . နင်တို့ မှ ရှိသေးရဲ့ လားလို့ . . ."

အရှိန်နဲ့ မောကြီးပန်းကြီး ပြေးဝင်လာတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ဟိုနှစ်ကောင် လန့်သွားတယ်။ သွန်းနှင်းအိမ်က "ကုလားနဲ့ ညား" လို့ တောင် လန့်ယောင်သေးတယ်။

"သွားစမ်းပါ၊ ခေါ်တုန်းကတော့ အိုက်တင်ခံနေပြီးမှ ခုမှ တော့ မကျွေးနိုင်ပါဘူး၊ ဦးလေး အချင်းညှာ လှီးပေးဦး"

"စားချင်ရင်တော့ ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်ရှင်း၊ ဒါပဲ"

"မ . . . မဟုတ်ဘူး၊ စာအုပ် . . . စာအုပ်ပေးတာ . . . မှားသွားလို့ အဲဒါ လာပြန်ယူတာ"

"စာအုပ် . . ."

သင်းသင်းသာက အချဉ်ရည်နှစ်ပြီးသွားတဲ့ တုတ်ထိုးကို မစားသေးဘဲ ရပ်တယ်။ တို့ ထားတဲ့ အချဉ်ရည်က ပေါက်ခနဲ သူ့ထမီပေါ်ကျတာကို သေသေချာချာ သုတ်နေတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီမှာ

အသည်းအသန်ဖြစ်နေတာကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ဒီလိုပါပဲ . . . လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိစ္စပဲ အရေးကြီး တတ်ကြတာမျိုး မဟုတ်လား။

"အေးလေဟာ . . . နင်တို့ စာအုပ်နဲ့ လမင်းစာအုပ် မှားသွားတာ"

"အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ လည်း နင်ပေးတဲ့ စာအုပ်ကို လွယ်အိတ်ထဲမထည့်ဘဲ ဒီအတိုင်း ကိုင်လာကြတာ။ ဒီကျမှ စာအုပ်ပေါ် အချဉ်ရည်ကျလို့ ငုံ့ကြည့်တော့မှ သိတာ။ အချဉ်ရည် ပေးသွား တယ်ဟ"

"ပေပေဟာ . . . အရေးကြီးလို့ အဲဒီစာအုပ် ပေးပါဆိုမှ "

"မရှိတော့ဘူးဟ၊ ခုနက ဝင်းအောင်ရဲ့ ကောင်မလေး မွေးမွေး ဒီနားက ဖြတ်လာတာနဲ့ ငါတို့ ပေးလိုက်ပြီ"

"ဘာ . . . မွေးမွေးနဲ့ ဒီစာအုပ်က ဘာဆိုင်လို့ လဲ၊ သွားပါပြီဟာ . . . မွေးမွေးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ ပေးလိုက်ရတာလဲဟ၊ သေပါတော့ သေပါပြီ"

မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့် လေသံစိမ်းစိမ်းနဲ့ တအားကျိုးအော်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကောင်မလေး နှစ်ယောက် အံ့သြပြီး စိတ်ဆိုးသွားကြပုံရတယ်။

"အောင်မာ . . . ငါတို့ က စာအုပ်မှားလာမှန်း သိတော့ အတန်းထဲသွားမဲ့ မွေးမွေးကို ပေးလိုက်တာ . . . ၊ ငါတို့ က ဒီကပြီးရင် လှည်းတန်းဈေးမှာ ဖိနပ်တွေ သွားကြည့်ဦးမှာ မို့ လမင်း စိတ်မပူရအောင် ပေးလိုက်တာ၊ နင်ကများ . . . အော်ရတယ် ရှိသေး"

"နေစမ်းပါဦး . . . စာအုပ်က နင့်ဘာသာ မှားပေးတာလေ . . . ၊ ဘာဖြစ်လို့ လာအော်နေရ တာလဲ"

ခက်တယ်ဗျာ . . . ။ လောကကြီးဆိုတာက အဆင်မပြေချင်ရင် ဘာတစ်ခုမှ အဆင်မပြေတဲ့ အရပ်ဗျ။ မှန်စရာရှိရင် အားလုံးမှန်တာ၊ ခံစားတဲ့ ကောင် ခံ၊ စားရမဲ့ကောင် စံ ဒါပဲ။

"မဟုတ်ဘူး ဟာ . . . အေးပါ . . . အေးပါ။ ကဲ . . . မွေးမွေး ဘယ်ဘက်ကို သွားလဲ"

"အတန်းထဲသွားတာပဲ။ သူ ကြိုက်တဲ့ လမ်းက သွားမှာ ပေါ့"

ရှင်းပြရင်လည်း အရှည်ကြီး၊ ရှင်းပြဖို့ အချိန်ကလည်း မရှိ၊ ဆက်ပြောရင်လည်း ဒီနှစ်ကောင် ဘုတောမှာ ပဲဆိုတာ သိလို့ ကျွန်တော် ပြေးထွက်ခဲ့တယ်။ ခုနက တစ်ချက်ကလေး အေးသွားတဲ့ ရင်ကို ဝုန်းခနဲ ပြန်စပူလာတယ်။ လမင်း . . . ။ ရည်းစားစာပေးမယ် ပြောပြီးမှ ကန်တင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာ။ သူ့အရှက်ကို ကျွန်တော် သုံးကြိမ်ခွဲခဲ့သလိုများ ဖြစ်နေမလား။ နည်းနည်းကြာရင် စောင့်ရော စောင့်ပါဦးတော့မလား. . . ။

ကျွန်တော် ဘာမှ မသိတော့ဘူး။ အရူးတစ်ယောက်လိုပဲ။ မွေးမွေး နောက်ကို ပြေးလိုက်ရင်း ရှာရတယ်။ မွေးမွေးဆိုတာ ကျွန်တော့်အတန်း ဖော် ကောင်မလေးပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်တဲ့ ဝင်းအောင် ဆိုတဲ့ လူနဲ့ ဘာညာပေါ့ဗျာ။ ကောင်မလေးက ခပ်ပိန်ပိန် . . . ပါးစပ်ပြပြကလေး၊ စကားများ လိုက်တာ ကလည်း စာကလေးပါးစပ်မှာ စက်သေနတ် တပ်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ။ လမင်းက တော်တော်ခင်နေလို့ သာ သည်းခံနိုင်တာ။

သူ့ရည်းစား ဝင်းအောင်ဆိုတဲ့ လူက ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းနှီးပါတယ်။ (၁၀)တန်းကို ငါးနှစ်ကျပြီး တက္ကသိုလ်ရောက်တာ။ လူကသာ အညာသား၊ Style ကတော့ ဟန်ကြီးပန်ကြီး အစားထဲက . . . ။ နှစ်ယောက်တည်းရှိရင် ကိုမိုးဆွေတို့ ၊ မိုးဆွေတို့ ခေါ်တတ်ပေမဲ့ ကောင်မလေးတွေ ရှေ့ကျရင် ကိုယ့်ညီ တို့ ၊ မောင်ရင်တို့ လုပ်တတ်တဲ့ လူမျိုး။ ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီလို ပြောင်းလဲတတ်တဲ့ လူဆို အလွန် မုန်း။ နောက်မုန်းတာတစ်ခုက လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ရင် သူ့ပါးစပ်မှာ ပြုတ်နေတဲ့ ဝက်ခြံတွေကို တဗျ

စံဗျစ် ညှစ်တတ်တာပဲ . . .။ သူကတော့ မသိဘူး။ ကြည့်ရတဲ့ လူကတော့ ပျို့ချင်လာတာပဲ။ တစ်ခါတလေ အဆံတွေဘာတွေ ရလာရင် သူက သေ သေချာချာ ရှုစားတော်မူသေးတယ် ခင်ဗျ။

စိတ်ရင်းကလေးကတော့ ကောင်းရှာပါတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ခါ ဖျားနေတုန်းက ဘာမိတွန် နဲ့ ကိုယ်ပူကျဆေး ဝယ်ပေးဖူးတယ်။ ကိုယ့် ညီ သက်သာရဲ့ လား . . . လို့ ခဏခဏ မေးတာလေးတော့ သည်းခံရ တာပေါ့လေ။

ကျွန်တော် ပြေးရင်းလွှားရင်း တွေးမိတာတွေပါ။ အမိုးစကြိုကလေး ကထွက် ပထဝီဌာန ကော်ရစ်တာကို ကျော်ပြီးတော့ ကျွန်တော် အပြင်မှာ ကမန်းကတန်းရှာရတယ်။ မွေးမွေး . . . အခုတော့ မွေးမွေးမှ မွေးမွေးပဲ။

လူတစ်ယောက်ဟာ အမြဲတမ်းတော့ ကံဆိုးမနေနိုင်ဘူးခင်ဗျ။ မွေး မွေးကို အုတ်ခုံကလေး ရှေ့မှာ လှမ်းတွေ့ရတယ်။ အုတ်ခုံကိုမှီပြီး ရပ်နေ တဲ့ ဝင်းအောင်ကို ခါးကုန်း၊ လက်လှုပ်၊ ဆံပင်ခါနဲ့ ရန်တွေ့နေပုံပဲ။ သူလ က်ထဲက စာအုပ်က လမင်းရဲ့ စာအုပ်ဗျာ။ အဝေးကြီးက မြင်ရတာပေမဲ့ ကျွန်တော် ကျိန်းသေသိတယ်။ ကဲ . . . တစ်သန်းကြေး လောင်းမလား . . .။

ကျွန်တော် ဝုန်းခနဲ ပြေးဝင်သွားရင်း မွေးမွေးလက်ထဲက စာအုပ်ကို လှမ်းယူရတယ်။ သူတို့ ကတော့ လန့်သွားတာပေါ့လေ။

"ဟဲ့ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ မိုးဆွေ"

ကျွန်တော် မောနေလို့ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘူး။

"စာအုပ်မှားလို့ လမင်းကို ပြန်ပေးလိုက်ဆိုပြီး သွန်းနှင်းတို့ ပေးလို

က်တာ"

"ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါလိုက်ယူတာ၊ တော်ပါသေးရဲ့ "

"ကိုယ့်ညီကလည်း ကွာ . . . စာအုပ်မှားတာပဲ အမောတကောနဲ့ ၊
မင်းကြည့်ရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာ"

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မရှင်းပြတော့ဘူး။ လက်ထဲရောက်လာတဲ့ စာ
အုပ်ကို တဖြည်းဖြည်း လှန်ရတယ်။ သွားပြီ . . . စာရွက်သာ ကုန်သွား
တယ်၊ စာက မတွေ့တော့ဘူး။ အကျိုးတော့ နည်းပြီ။

"စာ . . . စာ . . . ဒီစာအုပ်ထဲမှာ စာတစ်စောင် မတွေ့ဘူးလား။ စာ
လေ . . ."

"စာ. . ."

"ဟုတ်တယ် . . . ၊ အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ စာအိတ်ပန်းရောင်ကလေးနဲ့ ထ
ည့်ထားတဲ့ ငါစာ"

"ငါလည်း ဒီလိုပဲ ကိုင်လာတာ . . . ဖွင့်တောင်မကြည့်ဘူး၊ ဘာမှ မ
လုပ်ရသေးဘူး"

"ဒုက္ခပါပဲဟာ . . . အဲဒီစာက ငါ လမင်းကို ပေးဖို့ ရေးထားတဲ့ စာဟာ၊
ပြဿနာပဲ . . . ၊ နင် လမ်းမှာ များ ကျသေးလား"

"ညီလေးကလည်း ကွာ . . . စာတစ်စောင် ပျောက်တာပဲ၊
ဝေသာလီပြည် ဘီလူးကျသလောက် ချောက်ချားတုန်လှုပ်နေရတယ်လို့
ကွာ"

"နေဦး မိုးဆွေ . . . ၊ ခုနကတုန်းက မွေး . . . သူ့ကို ဒီစာအုပ်နဲ့
လေးငါးချက်လောက် ဆော် လိုက်သေးတယ်။ မိုးဆွေရယ် . . . နင်ပဲ

စဉ်းစားကြည့်၊ ရည်းစားငုတ်တုတ် ရှိရက်နဲ့ သူက မအိနဲ့ မေသကြံန့်တို့ လှေစီးချင်တာကို အင်းယားကန်မှာ လှေလိုက်လှော်ပေးသတဲ့ ။ ကဲ . . . စဉ်းစားကြည့် စမ်း၊ မွေးက ဘယ်နေရာ ရောက်သွားသလဲ"

" မဟုတ်ဘူး ညီလေးရာ . . . ကိုယ်ရှင်းပြမယ်၊ လူဆိုတာ သူပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ လျော်ညီတဲ့ . . ."

"ဟာ . . . တော်ပြီဗျာ . . . ဘာမှ မကြားချင်တော့ဘူး၊ မွေးမွေးနိုင် သူ့ကို ဘယ်နားမှာ ရိုက်တာလဲ"

လိုအပ်တာထက် ပိုကျယ်ပြီး ပိုအရေးကြီးနေတဲ့ ကျွန်တော့်ပုံစံကို ကြည့်ပြီး သူတို့ နှစ်ယောက် တော်တော် အံ့သြသွားပုံရတယ်။ ကျွန်တော် ဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလို ခပ်ရင့်ရင့်စကားလုံးနဲ့ လေသံ ကို သုံးတတ်တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သူတို့ သိမှာ ပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့ ကို စော်ကားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခြေအနေက ကိုယ့်ဆရာ သိတဲ့ အတိုင်းပဲလေ . . . ။

"ဟို . . . ဂျပ်ဆင်ဘေးက ပေါင်းမိုးအဝင် လမ်းကလေးအစပ်မှာ "

တွမ်(မ)ဟန့်ရဲ့ ဖော်ရက်(စ်)ဂမ့်ကို သတိရတယ်။ ဖော်ရက်(စ)ရေ ပြေး . . . ပြေး . . . ဆိုသလိုပဲ။ ကျွန်တော် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ပြေးလာခဲ့တယ်။ တိုးဝှေ့၊ ရှောင်ရှားပေးလိုက်ရတဲ့ ကျောင်းသားတွေက ကျွန်တော့်ကို တအံ့တသြ ကြည့်ကြတယ်။

"ဟ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ၊ တောက ဘကြီးသေလို့ အမွေရလို့ လား"

" မဟုတ်ဘူး တဲ့ . . . သူ့မိန်းမ မီးဖွားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်"

"ဒီလောက် အရေးတကြီး ဖြစ်နေရင် အဆောင်မှာ မီးပြန်လာတုန်း ရေတင်ဖို့ ဖြစ်ရမယ်"

မဟုတ်ဘူး . . .

ကမ္ဘာမီးလောင်နေတာပါ . . .။

ချာနင်းခံရမဲ့ သားကောင်က . . .

ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေလို့ ။

. * * *

ဖိနပ်ခြေရာ၊ စက္ကူစုတ်၊ ငှက်ပျောခွံ၊ ခဲလုံး၊ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်၊ ကွမ်းတံ
တွေး၊ ဇီးထုပ်ခွံ၊ အဖုံး၊ မရှိသော ဘောပင်တစ်ချောင်း . . . မှ လွဲ၍ ဘာမှ
မရှိ။

ရင်တွေ ပူလိုက်တာမှ ချွေးတွေ ထွက်နေလိုက်တာမှ ဗျာ . . . ၊ ကျွန်
တော့်ကို ပက်လက်လှန်ပြီး ကြက်ဥတစ်လုံး ရင်ဘတ်ပေါ် ဖောက်ချလို
က်ရင် ချွေးနဲ့ ကြော်ထားတဲ့ ကြက်ဥကြော်တစ်လုံး ရမှာ အမှန်ပဲ ကိုယ့်
ဆရာရေ . . . ။

မြေကြီးနဲ့ နဖူး ထိမတတ် တကုန်းကုန်းရှာနေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို သူ
တို့ ဘာသာ အရှိန်နဲ့ လျှောက်လာတဲ့ ကျောင်းသားတွေက ခဏရပ်ကြည့်
ပြီး မေးကြပါတယ်။ လက်စွပ်ပျောက်တာလား . . . ၊ ဆွဲကြိုးလား . . . ၊
ဘာပျောက်လို့ လဲဟင် . . . စသည် ဖြင့်ပေါ့။ ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြော
နိုင်ပါဘူး။ ကျောင်းသားချင်း ကရုဏာနဲ့ မေးတဲ့ သူတို့ မျက်နှာတွေကို

ကျွန်တော် မစော်ကားရက်ဘူးဗျာ . . .။ သူတို့ ကိုတောင် အားနာနေမိတယ်။

ကော်ရစ်တာတစ်လျှောက်လုံးရော၊ ဂျပ်ဆင်ဘေးရော၊ ကော်ရစ်တာ မြက်ခင်းတစ်လျှောက် လုံးရော . . . ကျွန်တော်ရှာပြီးပြီ၊ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ဘူး။ ကျွန်တော် အပ်ပျောက်တာ မဟုတ်ပေမဲ့ အပ်ပျောက်သလိုကို ရှာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပန်းနုရောင်စာအိတ်နဲ့ တူတာဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရဘူး။

သွားပြီ . . .။

ကျွန်တော် သတိလက်လွတ်ဖြစ်ပြီး ကော်ရစ်တာအစပ်က မြက်ပင်တွေ . . . ထိကရန်းပင်တွေ ကို လျှောက်ကန်နေမိတယ်။ သွားပြီ . . . ဆိုတာကလွဲပြီး ဘာကိုမှ စိတ်ထဲမှာ တွေးလို့ မရဘူး။

လမင်း ကန်တင်းမှာ စောင့်နေမှာ လား။ နာရီဝက်နီးပါးလောက် ကြာပြီဆိုတော့ စိတ်ဆိုးပြီး ထထွက်သွားဖို့ က ပိုများ တယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် တော်သေးတာပေါ့။ ဟုတ်တယ်လေ . . . လူဆိုတာ ပြဿနာတက်ရင် ချစ်တာတွေ ဘာတွေ ဘေးချိတ်၊ ကိုယ်သက်သာဖို့ ပဲ တွေးကြတာ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ပြန်လာတဲ့ အထိများ စောင့်နေလို့ ကတော့ သွားပြီပေါ့ ကိုယ့်ဆရာရယ်။ သိကြားမင်း နကင်းကြီးနဲ့ ဆင်းပြီး ကျွန်တော့်ဘက်က လာကူညီရင်တောင် သိကြားမင်းပါ အတီးခံရမဲ့ကိန်း မဟုတ်လား။

အဲဒီလိုတွေးနေရင်း . . . လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ လမင်းရဲ့ စာအုပ်ကို သတိရတယ်။

ဟုတ်တယ်ဗျို့ . . .။ စာအုပ်က ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ပဲ။ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ စာတစ်စောင် မြန်မြန် ရေးပြီး ပေးလိုက်လို့ မရဘူးလား။

"သေပါတော့ကွာ . . ."

ကျွန်တော့်နဖူးကို အားရပါးရ ရိုက်လိုက်တာ . . . လူတောင် အောက်ခြေလွတ်ပြီး လဲတော့ မတတ်ပဲ။ ဟုတ်တယ်လေ . . . ဒီလောက် တုံးရသလား။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရ အိတ်ကို လက်နဲ့ ဖိစမ်းလိုက်တော့ ဖောင်တိန်က အိတ်ထဲမှာ မရှိဘူး။ ဟုတ်တယ်လေ . . . ကျွန်တော် လွယ်အိတ်ထဲက ပစ္စည်းတွေအားလုံး လမင်းရှေ့က စားပွဲပေါ်မှာ သွန်ချခဲ့တာ မဟုတ်လား။

ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ ကံကြမ္မာကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကျွန်တော် အထင်သေးလှောင်ပြောင်ရင်း . . . ကော်ရစ်တာမှာ လျှောက်သွားနေတဲ့ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေနောက်ကို လိုက်နေမိတယ်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ကျောင်းသူတစ်အုပ်ရှိတယ်။ နောက်မှာ က ကျောင်းသူနှစ်ယောက်။

ဒါပေမဲ့ . . . ဘောပင် ခဏငှားပါလို့ ကျွန်တော် ပြောလို့ မထွက်ဘူး။ လမ်းလျှောက်နေတဲ့ ကျောင်းသူတစ်ယောက်ဆီက ဘောပင်တစ်ချောင်း ငှားဖို့ ဆိုတာ ရည်းစားစာပေးရတာထက် ခက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိလာတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ . . . သူ့အရှိန်နဲ့ သူ့ဇောနဲ့ သူ သွားနေတဲ့ ဘယ်ကျောင်းသူက ကျွန်တော် စာရေးတာကို ရုပ်စောင့်ပေးနေမှာ လဲ။

ယောင်တောင်တောင်နဲ့ ကျွန်တော် ကျောင်းသူအုပ်စုကြီးနဲ့ မျှောလိုက်လာရင်း မြကျွန်းသာ ကန်တင်းအမိုးစွန်းကို လှမ်းမြင်ရတော့မဲ့ ကော်ရစ်တာအကွေ့ကို ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော် ဆက် မသွားရဲတော့ဘူး ။ နှလုံးသားက ခြေထောက်ကို ဘရိတ်နင်းလိုက်တာပါ။

"ဒီနားကပဲ စောင့်မယ်ဟာ . . . သိပ်နီးသွားရင် မကောင်းဘူး"

"အေးပါ . . . ရပါတယ်၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး . . . သက်စံက သူ့ကို ဘယ်လို

ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲ"

"ဒါတော့ဟာ . . . သိတယ်မဟုတ်လား၊ သူက သိပ်အညံ့ခံတဲ့ လူလေ၊ ဒီလိုကွာ . . ."

"ဟို . . . ခဏဗျာ၊ ဘောပင်လေး တစ်ဆိတ်လောက် ငှားပါလား . . ."

"ဘောပင်"

ကော်ရစ်တာထောင့်ချိုးမှာ ခဏစောင့်မယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတွေ ဆီက အကူအညီ တောင်း တာပါ။ ကောင်မလေးတွေက နားလည်ကြပုံ မရဘူး။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီ . . . ဒီနားမှာ ပဲ စာတစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်း ရေးချင်လို့ ပါ၊ ဟို . . . ဘောပင်က ဟိုလေ၊ ကျပျောက်သွား လို့ အရေးကြီးလို့ ပါ"

ရင်ခုန်၊ အူကြောင်၊ အရေးကြီး၊ ချွေးပြန်၊ မျက်နှာပျက်နေတဲ့ ကျွန် တော်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ကောင်မလေးတွေ နားလည်ပုံမရပါဘူး။ ကျွန် တော့်ကို တစ်ချက် အကဲခတ်ရင်း သူ့ရင်ဘတ်မှာ ထိုး ထားတဲ့ ဘောပင် ကို ငုံ့မကြည့်ဘဲ ချွတ်ပေးပါတယ်။

"ကျေးဇူးပဲဗျာ . . . အရေးကြီးလို့ ပါ၊ ခဏပါနော်"

"ရပါတယ် . . . မကြာရင်ပြီးတာပဲ၊ ဒီလိုကွ၊ သူက မနေ့က . . ."

ကျွန်တော် ကျန်တဲ့ အသံတွေ တစ်သံမှ မကြားတော့ဘူး။

ဘောပင်အဖုံးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး စာရွက်အလွတ်တစ်ခုမှာ ကောက်တည်ပြီး 'လမင်း' လို့ ရေးချ လိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော့် လက်တွေ အရမ်းတုန်နေတယ်ဆိုတာ သိရတာ။ လက်ရေးက လုံးဝ ပဲ။

ရေးရတာလည်း စာရွက်နဲ့ ဘောပင် မထိသလိုပဲ။ ခက်တာက ကျွန်တော် ဘာဆက်ရေးချရမှန်း မသိတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ဘောပင်က လည်နေတယ်၊ ဘာစာလုံးမှ ကျမလာဘူး။

ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်ရှားပြီး မော့ကြည့်တော့ ခုနက ဘောပင်ငှားတဲ့ ကောင်မလေး ကျွန်တော် ပုံစံပျက်နေတာကို မြင်ပြီး သူ ပြောလက်စ စကားကိုရပ်ရင်း ကျွန်တော် ရေးနေတာကို လှမ်းကြည့် တယ်။

နေရာက နီးနီးကလေးရယ် . . .။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ရွှေ့သွားလို့ လည်း မကောင်းဘူးလေ။ သူ့ ဆီက ငှားထားတာ မဟုတ်လား။ ရိုးရိုး သာမန်စာရေးရင်တောင်မှ ကိုယ်ရေးနေတာကို တခြားသူ တစ်ယောက်က နံဘေးက ကြည့်ရင် တော်တော်ရေးရခက်တာ။ ရည်းစားစာဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ ဒီကြားထဲ လမင်းက စောင့်နေမှာ လား၊ ဒေါသထွက်နေပြီလား၊ ထထွက်သွားပြီလား စသည် ဖြင့် စိတ် လှုပ်ရှားမှုတွေကလည်း ရှိသေးတယ်။

"လမင်း" ဆိုတဲ့ စကားလုံးကလွဲပြီး ကျွန်တော် ဘာကိုမှ ရေးမချနိုင်ခဲ့ဘူး။ ရည်းစားစာဆို တာက တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ညမှာ တစ်ယောက်တည်း ရေးရင်တောင် တော်တော်စဉ်းစားပြီးမှ ရေးလို့ ရ တာမျိုး . . .။ အခုလို အခြေအနေနဲ့ ဆိုတော့ သွားရောပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော် စိတ်ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ရင်း ဘောပင်ကို လှည့်ရင်း အဝေးကို ငေးရင်း စဉ်းစားတယ်။ တအားခုန်နေတဲ့ ရင်နဲ့ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်ဖြစ်နေတဲ့ ရင်ထဲမှာ ဘာစကားလုံးမှ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော့် ဝိညာဉ်က အသိစိတ် ထဲမှာ ငိုကြွေးနေပြီ။ "လမင်းရယ်၊ နင့်ကို ငါ အဲဒီလောက် ချစ်တာပါ" လို့ အော်ရင်းနဲ့ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘာတစ်လုံးမှ မရေးချနိုင်ဘူး။

နောက်ဆုံး ကျွန်တော် စာရွက်နဲ့ ဘောပင်ကို တည်ချလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ် . . ။ "ငါ နင့်ကို သိပ်ချစ်တယ်" လို့ ပဲ ရေးလိုက်တော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ မရေးရဲဘူး။

ပထမဦးဆုံးပေးတဲ့ စာဆိုတာ ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ ဒီလောက်ပဲ ရေးပြီးပေးလိုက်ရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖြူစင်မြင့်မြတ်တဲ့ အချစ်က တန်ဖိုးမဲ့သွားမှာ ပေါ့။ ပျက်ချော်ချော် ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့။ ဘယ်စကားလုံးကမှ ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ပြည့်စုံအောင် ရေးပြလို့ မရပါဘူး။ အချစ်ဆိုတာကို ဒီလိုရေးတာမျိုး ကျပြန်တော့လည်း ကျွန်တော် မလုပ်ရဲဘူး။

တစ်ညလုံးရေးထားပြီး ပျောက်သွားတဲ့ စာတွေထဲမှာ ဘာတွေ ရေးထားတယ် ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ဘူး။ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်လိုပေါ့။ ဘာခံစားချက်နဲ့ ရေးတယ်ဆိုတာ သိပေမဲ့ ဘယ်စကားလုံးတွေက အတိအကျ အမိအရ သုံးထားတယ်ဆိုတာ မမှတ်မိနိုင်တော့ဘူး။

"ဘာလို့ ဒီလောက်ကြာနေတာလဲဟာ . . ."

"Sorry ဟာ . . ။ ဆရာမနဲ့ စကားပြောနေလို့ ၊ ကြာပြီလား"

"ကြာပြီပေါ့ ခွန်မျိုးရ၊ နင် အချိုးမပြေတာတွေ သိပ်များ နေပြီနော်။ ဒီမှာ သက်စံက စိတ်ဆိုး နေတာ"

"တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ၊ ငါလည်း စကားဖြတ်တာပဲ . . . မရတာနဲ့ "

"တော်ပြီ . . . တော်ပြီ ပြောမနေနဲ့ တော့ သွားမယ်"

ဘောပင် ငှားထားတဲ့ ကောင်မလေးက စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားမှ နောက်ကောင်မလေး တစ်ယောက်က လှည့်ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်

ဘာရေးရမှန်း မသိသေးဘူး။ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ မျက်စိမှိတ်ပြီး "ချစ်
တယ် အရမ်းချစ်တယ်" ပဲ ရေးရတော့မှာ ။

"ဟဲ့ သက်စံ သက်စံ၊ နင့်ဘောပင်လေ"

"အရေးထဲ၊ ကဲ . . . ပြီးပြီလား၊ ယူခဲ့တော့"

ကံကြမ္မာဆိုတာ စက္ကူဖြတ်တဲ့ ဓားကြီးလိုပဲ ကိုယ့်ဆရာရေ . . . တိ
တိကျကျကို ကျလာတာ။

ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ . . . ။

ဘောပင်အဖုံးကို ပိတ်ပြီး ပေးလိုက်ရတာပေါ့။

. * * *

ကန်တင်းမှာ လမင်းရှိမနေပါစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်းရင်း ကျွန်တော်
လျှောက်လာခဲ့တယ်။

ဟုတ်တယ်လေ . . . ကိုယ့်ဆရာပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ ရည်းစားစာ ပေးမ
ယ်လို့ ပြောပြီးမှ ဘာမှ မပေးဘဲ ရှေ့ကနေ နာရီဝက်လောက်
ပျောက်သွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်မိန်းကလေးက စောင့် နေမှာ
လဲ။ လမင်း ထထွက်သွားမှာ သေချာတယ်။ ဘယ်လို ဒေါသမျိုး ရှက်ရွံ့မှု
မျိုးနဲ့ ထွက်သွားမလဲ တော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ထွက်သွားပါစေလို့ ပဲ ကျွန်တော် ဆုတောင်းတယ်။ နောက်မှ ဘယ်လို ရှု

င်းရ ရှင်းရ၊ အခု လမင်းကို ရင်မဆိုင်ချင်တာကတော့ တကယ်ပဲ။ ဟုတ်တယ်လေ ကိုယ့်ဆရာရဲ့ . . . ၊ လူဆိုတာ ပစ္စုပ္ပန်မှာ ငြိမ်းချမ်းသာယာချင်တာ သဘာဝပဲ မဟုတ် လား။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကံဆိုးပါတယ်။

ဒါမျိုးကျတော့ မလွဲဘူးဗျို့ . . . တည့်တည့်ကိုတိုးတာ။ လမင်းက ခုံမှာ ရှိနေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော့်ဝိညာဉ်က တံခါးကြီးကြားမှာ ညပ်သေတဲ့ အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်ထဲ ဝင်သွားသလို ခံစားရ ပါတယ်။

ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်တော့ လမင်းက ဝုန်းခနဲ ထရပ်တယ်။

"မိုး . . . ဆွေ . . . နင် . . ."

ဒေါသထွက်လွန်းလို့ လမင်းဟာ စကားကို ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘူး ။ နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး သူ့ရင်က နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်နေတယ်။ တကယ်ပါဗျာ . . . ကျွန်တော် ဝန်ခံ ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ တောင် ကျွန်တော်က လမင်းရဲ့ ရင်ဘတ်ကို တစ်မျိုးတွေးနေမိသေးတယ်။ လူ့စိတ်ဆိုတာ တော်တော် ဆန်းကြယ်ပါတယ်။

"နင် . . . နင် ငါ့ကို ထပ်ပြီး စော်ကားဖို့ ဘာရှိသေးလဲဟင်၊ ဟုတ်တယ်"

" မဟုတ်ဘူး လမင်းရယ်၊ ငါ ရှင်းပြပါရစေဦးဟာ"

"မလိုဘူး မိုးဆွေ၊ ပေး ငါ့စာအုပ် ပေး၊ ငါ ပြန်မယ်"

"ငါ . . . ငါ ရှင်းပြတာ ခဏလေး နားထောင်ပေးပါဟာ၊ ပြီးမှ ငါ့ကို နင်ကြိုက်တဲ့ အပြစ် ပေးပါ၊ ခဏလေးပါဟာ . . . ထိုင်ဟာ . . . လူတွေ ကြည့်နေတယ်ဟ"

လမင်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်တယ်။ ဘာမှန်းမသိ ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်နေတဲ့ လူလေးငါး ယောက် ရှိနေတာတွေ့ အမှန်ပဲ။ လမင်းလည်း တစ်ချက် တွေ့ခနဲ ဖြစ်ပြီးတော့ ပြန်ထိုင်တယ်။

"ငါ . . . ငါ နင့်ကို ပေးဖို့ စာ . . . ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ထည့်ထားတာ၊ အဲဒါ အခု ဟိုလေ . . . ပျောက် . . . ပျောက်သွားတယ်ဟာ"

"မလိုပါဘူး၊ ငါ အဲဒီစာကို စောင့်နေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ့စာအုပ်ကို လိုချင်လို့ စောင့်နေတာ"

မိန်းကလေးဆိုတာ တစ်ဏှာပွဲတိုတိုတော်တော်လေးကို ကောင်း ပါတယ်။ လမင်း သူ့သိက္ခာကို၊ အရှက်ကို ကာကွယ်သွားပုံက တော် တော်လေးကို လှတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်ဆို ဘာစကားလုံးက အကောင်း ဆုံးဆိုတာကို ရွေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ။

"ငါ . . . အဲဒီစာကို ရှာနေလို့ ကြာနေတာပါဟာ၊ စာက လုံးဝ မတွေ့ တော့လို့ အဲဒါ . . . ငါ . . . နှုတ်ကနေပဲ ဖွင့်ပြောပါရစေ . . . နော် . . . လ မင်း"

"ဘာ . . . ဘာပြောတယ်"

လမင်း ပါးပြင်ပေါ်မှာ သွေးကြောလေးတွေ ဖျတ်ခနဲ ဖောင်းတက် လာတယ်။ ပြောရဦးမယ် ဗျ။ လမင်းရဲ့ ညာဘက် ပါးမို့မို့ကလေး အစွန်း အောက်ဘက် မေးရိုးသွယ်သွယ်ကလေးရဲ့ ကြားမှာ အဘက်ဘက်ကို ဖြာထွက်နေတဲ့ သွေးကြောအနီရောင် အစုကလေးတစ်ခု ရှိတယ်။ လွတ် လပ်ရေးနေ့ မှာ ဖောက်တဲ့ မီးပန်းတွေ ဖြာထွက်သလိုမျိုး။ လမင်းရှက်ရ င် အမြဲတမ်းပဲ အဲဒီသွေးကြောကလေး တွေက ဖျတ်ခနဲ ရဲသွားလေ့ရှိတ ယ်။ ဘယ်လောက် မိတ်ကပ်လိမ်းလိမ်း အဲဒီသွေးကြောကလေးတွေ က

ရှက်ရင် ရဲတာပဲ။ ကျွန်တော် အဲဒီသွေးကြောကလေးတွေကို အရမ်းချစ်တာပဲ။

"ငါ နှုတ်ကနေပဲ ပြောပါရစေ . . . လို့ "

ကျွန်တော်ကလည်း လည်ရတော့တာပေါ့ဗျာ။ ဟုတ်တယ်လေ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားမျိုးက စာနဲ့ ရေးရင်သာ ဖွဲ့နွဲ့ရတာ၊ နှုတ်က ပြောရင် တစ်ခွန်းတည်းနဲ့ လုံလောက်တယ်။ လက်လည်း လက်ခံ တယ်။ သဘာဝလည်း ကျတယ် မဟုတ်လား။ စာနဲ့ ဆိုရင်တော့ ဖွဲ့နွဲ့မှ လက်ခံတာလေ။

လမင်း ငြိမ်သွားတယ်ခင်ဗျ။ ဘာမှ မပြောတော့ဘူး။ ရင်ခုန်ပြီး ငြိမ်သွားတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ နင့်ဝဋ်နဲ့ နင် ခံပေတော့ လမင်းရေ . . . ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ငြိမ်သွားတာပါ။ ဘယ်လိုပဲ ငြိမ်ငြိမ် ကျွန်တော်ကတော့ ရင်တွေ ဘာတွေ ခုန်တာပါပဲ။ ကျွန်တော် "နင့်ကို ငါ အရမ်းချစ်တယ် လမင်းရယ် . . ." လို့ ပဲ ပြောမယ်။ ခဏငြိမ်ထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် စကားကို ခိုင်မာလေးနက် စေချင်လို့ ပါ။

"ကဲ . . . စပြီ၊ လမင်း . . .တဲ့ ကွ"

လမင်းဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကြားလိုက်ရပြီး ကျွန်တော်တို့ ခုံနဲ့ တစ်ခုံ ကျော်က ဟားဟားဟီးဟီး ရယ်သံတွေ ထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော်ရော လမင်းပါ ကြောင်ပြီး လှည့်ကြည့်တော့ ကောင်မလေး တွေ တစ်အုပ်ကို တွေ့တယ်။

"နင်တို့ ကလည်း ဟာ . . . နာမည်ပဲ ရှိသေးတယ်လေ၊ မရယ်ကြနဲ့ ဦးပေါ့"

"အေးပါ . . . လောက်စပီကျယ်ရယ် ဆက်ဖတ်၊ ဆက်ဖတ်"

"လမင်းတဲ့ . . . အိပ်မပျော်တဲ့ ကိုယ့်ညကောင်းကင်မှာ လမင်း ရှိတယ် . . . တဲ့ ၊ အဲဒီလမင်း ထဲမှာ ကိုယ်ချစ်တဲ့ လမင်းက ရှိနေတယ်တဲ့ ၊ ဟ . . . ဟား ဟား ဟား . . . ဟား . . . ဟား"

‘ကမ္ဘာမြေကြီးသည် ကြောက်စရာကောင်းသော တော်လည်း သံကြီးနှင့် အတူ အိုးထိန်းစက် ကဲ့သို့ ချာချာလည်လေသည် ’ ဆိုတဲ့ စကားကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခံစားလိုက်ရတယ်။ အဲဒီခုံက ကောင်မလေးတွေ ဖတ်ပြီး တဟားဟား ဝိုင်းရယ်နေကြတဲ့ စာက ကျွန်တော့်စာ။ ဒါ . . . ကျွန်တော် တကယ်ရေးထားတဲ့ စကားလုံးတွေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကောင်မလေးတွေကို ကျွန်တော် လုံးဝမသိဘူး။

"လမင်းရယ် . . . မင်းဟာ မိုးဆွေဆိုတဲ့ ကောင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ လင်းလက်ခဲ့တာ တစ်နှစ်ကျော် ကြာခဲ့ပါပြီတဲ့ ကွ၊ ဟား . . . ဟား . . . ဟား"

"မိုး . . . ဆွေ . . . နင် . . . နင် ငါ့ကို . . . ဒါ . . . တမင်လုပ်တာ၊ တမင်အရှက်ခွဲတာ . . . နင် . . . နင် . . ."

"မဟုတ်ဘူး လမင်း . . . မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ . . . ငါ . . . ရှင်းပြ . . . ဟ . . . ဟ . . . ဟ"

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိတော့ဘူး။

ဘယ်သိတော့မလဲ။ ဒေါသလည်း ထွက်၊ ရှက်လည်း ရှက်တဲ့ လမင်းက မတ်တတ် ဝုန်းဆို ရပ်ပြီး သူ့လွယ်အိတ်နဲ့ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တီးလိုက်တာကိုး . . . ။ ပထမတစ်ချက်နှစ်ချက်တော့ ထိတာပေါ့ဗျာ။ လမင်းက ကဲဟာ . . . ကဲဟာ . . . ကဲ . . . ကဲ လို့ အော်ပြီး ဆက်တိုက်ရိုက်လိုက်တာ ကျွန်တော်လည်း ပထမတော့ လန့်ဖျပ်ပြီး လက်နဲ့ ကာပါသေးတယ် ။ နောက်တော့ ရင်ထဲမှာ တအား ဝမ်းနည်းသွားပြီး လက်နဲ့ မကာတော့ဘဲ ဒီအတိုင်း ခေါင်းငုံ့ပေးထားလိုက်တယ်။

အကာအကွယ် မရှိတော့တဲ့ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို လွယ်အိတ်က သုံး
လေးချက် ထိပြီးတော့မှ ရပ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ခေါင်းကို မ
မော့ပါဘူး။ ကန်တင်းဟာ တိတ်သွားတယ်။ လမင်းဟာ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့
ကျွန်တော့်ကို တီးပြီးမှ သူမှားသွားပြီ ဆိုတာကို သိလို့ လွယ်အိတ်ကို ကို
င်ပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ရပ်နေမှာ ပဲ။ သူ နောင်တရသွားမှာ ပဲလို့ ကျွန်
တော် ထင်တယ်။

ကျွန်တော် ဆက်ငြိမ်လိုက်သေးတယ်။

ကျွန်တော့်စိတ်ကူးက အခုလို ငြိမ်နေလိုက်ပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါ
င်းကို မော့ပြီး လမင်းကို ရုပ်ရှင်တွေ ဘာတွေထဲကလို ပြောမှာ ။ စကား
လုံးကတော့ "ရိုက်ပါ လမင်းရယ်၊ နင် မကျေနပ်ရင် ငါ့ပါးကို ရိုက်ပါ"
ဘာညာပေါ့။

ကျွန်တော် အားယူပြီး ခေါင်းကို အသာမော့လိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ လမင်းက ရှိမနေတော့ပါဘူး။ ဘယ်တုန်းက
ထွက်သွားမှန်းကို မသိ ဘူး။ ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ရတာ ကျွန်တော့်ကို တ
အံ့တသြနဲ့ ဝိုင်းငေးနေကြတဲ့ ကန်တင်းထဲက ကျောင်းသားတွေရဲ့ မျက်
လုံးတွေပါ။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ရှက်ပြီး ဝိုင်းကြည့်နေ
ကြ တဲ့ ကျောင်းသားတွေကို ပြုံးပြနေမိတယ် ကိုယ့်ဆရာရေ။ ကျွန်တော့်
မွေးနေ့ပွဲကို တက်လာတဲ့ ဧည့်သည် တွေကို ပြုံးသလိုကို ပြုံးပြနေမိတာ
။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိတော့ဘူး။

နောက်ဆုံးမှ ကျွန်တော့်စာကို ဖတ်ပြီး ဝိုင်းဟားတဲ့ ကောင်မလေး
တွေနဲ့ မျက်လုံးချင်း ဆုံတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ချက်ပြုံးပြပြီး သူတို့ ဝိုင်း
ကို ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

* * * * *